

Fântâna Binecuvântărilor

Adrian Ebens

Kevin J. Mullins

Fântâna Binecuvântărilor

Adrian Eben
Kevin J. Mullins

Imprimat de

fatheroflove.info

catolici.ro

Mai 2020

Conținutul

Binecuvantarea plăcerii Tatălui.....	4
Pierderea identității de fiu prin păcat.....	8
Nici un sabbat fără sacrificiu	11
Evanghelia în Lege.....	14
Ca o fântână arteziană	19
Sezoane de reîmprospătare.....	21
Mărirea Binecuvântării.	23
Mărturia istoriei	27
Sabatul mai pe deplin	33
Cornul Mic.....	37
Strigătul de la miezul nopții	46
Chemat din întuneric	50
Binecuvântarea	52
Concluzie	55

Binecuvantarea plăcerii Tatălui

Psalmul 33: 8-9 Să se teamă tot pământul de DOMNUL; să locuiască toți locuitorii lumii în temerea Lui. Căci a vorbit și s-a făcut; a poruncit și a rămas ferm.

Cât de uimitor ar fi fost să fii unul dintre îngerii care îl privesc pe Maestrul Constructor care vorbește această lume în existența. Ce este și mai uimitor este că acest Maestru Ziditor „a creat toate lucrurile prin Isus Hristos”. (Efeseni 3: 9). Iată mai multe mărturii care dezvăluie acest fapt:

Ioan 1:1-3,14 La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ²El era la început cu Dumnezeu. ³**Toate lucrurile au fost făcute prin El**, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El ... ¹⁴**Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi**, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.

Coloseni 1:12-17 Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. ¹³El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția **Fiului dragostei Lui**, ¹⁴în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. ¹⁵El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. ¹⁶**Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile** care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

Evrei 1:1-2 După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, **2 la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.**

Fiul lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu, gândurile lui Dumnezeu s-au auzit. „Numele Lui se numește Cuvântul lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 19:13). Toată puterea creatoare a Tatălui a fost dată Fiului Său pentru a vorbi lumea în existență.

Matei 28:18 Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „**Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.**”

Ioan 8:28 Isus deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.

În timp ce Hristos a rostit Cuvintele Tatălui Său, lumea a apărut. Pe măsură ce iarba, copacii și florile au ieșit din pământ prin Cuvântul rostit, Tatăl s-a întors către Fiul Său și a spus: „Acest lucru este bun, Fiule”. Cartea Proverbelor consemnează cuvintele Fiului exprimate în acel moment:

Proverbe 8:23-30 Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. 24 Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; 25 am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, 26 când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. 27 Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, 28 când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, 29 când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliiile pământului, 30 eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, **și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.**

În fiecare zi a acestei creații, Fiul lui Dumnezeu a simțit încântarea Tatălui Său în El. Fiul lui Dumnezeu s-a bucurat de binecuvântarea Tatălui Său prin procesul de creație. Pe măsură ce fiecare zi trecea, bucuria și încântarea Tatălui și Fiului au crescut. În timp ce îi priveau pe Adam și Eva stând uimiți de creația care îi înconjura, Tatăl și Fiul au simțit o astfel de bucurie în darul pe care l-au dat atât de liber. S-au bucurat împreună în dragostea lor agăpe (altruistă). Apoi, în cele din urmă, a venit Sabatul și, în timp ce Tatăl privea lucrările creației; în timp ce privea munții, văile și cursurile de apă și toate creaturile care cutreieră pe pământ, a vorbit cu bucurie Fiului Său, spunând:

Tu ești Fiul Meu Iubit în care i-mi găsesc plăcerea.

În această zi, Fiul lui Dumnezeu a fost binecuvântat de Tatăl Său ca „Domnul Sabatului” (Luca 6: 5). Duhul Celui Preaînalt s-a așezat asupra Lui și Fiul a fost reîmprospătat.

Exod 31:17 ... în șase zile, Domnul a făcut cerul și pământul, iar în a șaptea zi s-a odihnit și a fost înprospătat.

Cuvântul reînprospătat în ebraică înseamnă suflat. Această respirație asupra Fiului a fost încântarea Tatălui în Fiul Său. Fiul a răspuns cu adorație și închinare Tatălui Său pentru că i-a dat toate lucrurile.

Ioan 3:35 Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui.

Ioan 8:29 Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că **totdeauna fac ce-I este plăcut**.

Ioan 17:1-7 După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, asosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, 2 după cum **I-ai dat putere peste orice făptură**, ca să dea viața veșnică tuturor acelorora pe care I i-ai dat Tu. 3 Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. **4 Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac**. 5 Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuți **cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea**. 6 Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. **7 Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu vine de la Tin**.

Binecuvântarea pe care Dumnezeu a pus-o în Sabat, care este amintită în fiecare săptămână, este învierea pe care Fiul a trăit-o prin desfătarea Tatălui Său.

Geneza 2:3 Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.

În fiecare a șaptea zi de Sabat, Fiul lui Dumnezeu este suflat de Tatăl în amintirea acelei plăceri pe care a simțit-o pentru Fiul Său, când s-a încheiat săptămâna creației. Cei care sunt în Hristos primesc de această binecuvântare. Devenim moștenitori ai acestei binecuvântări prin Hristos Isus.

Efeseni 1:3-5 Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos, **care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos**. 4 În

El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, **5 ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.**

Cea mai mare binecuvântare spirituală pe care o putem primi în Hristos este să știm că suntem iubiți de Tatăl. Prin credință, îl vedem pe Tatăl punându-și brațul în jurul Fiului Său în desfătarea Tatălui, sărutându-l cu afecțiune. Părească și spunându-l: „Tu ești Fiul Meu și eu mă încânt în Tine!”

Ioan 1:18 Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; **singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui**, Acela L-a făcut cunoscut.

Ce altceva ar putea experimenta Fiul lui Dumnezeu în afară de odihna completă și perfectă în acea binecuvântare rostită asupra Lui. Există altceva pe care l-ai putea dori altceva decât să fii în sânul Tatălui și să știi - să știi cu certitudine absolută - că ești iubit și încântat de El?

Aceasta este lucrarea finalizată la care ne aduce Evanghelia.

Evrei 4:2-4 Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. ³ Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna” despre care a vorbit El când a zis: „Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. **4 Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.**

Lucrarea creației și răscumpărării sunt aceleași. Ambele vă aduc în brațele Tatălui pentru a fi îmbrățișați de El și pentru a experimenta odihnă și bucurie deplină în El. Această experiență este deschisă fiecăruia dintre noi prin Domnul Isus Hristos și, pe măsură ce fiecare zi a șaptea vine la noi, putem intra în aceeași odihnă pe care Hristos a trăit-o de la întemeierea lumii. În fiecare Sabat putem gusta într-o măsură mai mare plăcerea Tatălui pentru noi prin Fiul Său. Isus a luat parte din umanitatea noastră, „trupul și sângele” nostru (Evrei 2:14). Cuvântul care i-a fost rostit lui Iisus la Iordan, „Acesta este Fiul Meu iubit, în care sunt plăcut”, cuprinde toată omenirea. Dumnezeu i-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Cu toate păcatele și slăbiciunile noastre, nu suntem

aruncați deoparte ca nevaloroși. „El ne-a făcut acceptați în Preaiubitul”. (Efeseni 1: 6).

Aceasta este binecuvântarea conținută în Sabat. Este reîmprospătarea și reînnoirea legăturilor de dragoste dintre noi și Tatăl nostru prin Hristos. Fiecare Sabat gravează mai adânc în sufletele noastre numele (caracterul) Tatălui prin suflarea gurii Sale. Cât de prețioasă este ziua Sabatului pentru copiii lui Dumnezeu! O, pentru o mie de limbi să cânte laudele marelui Mântuitor. În El sunt legat de desfătarea Tatălui meu; Sunt acceptat în Iubit.

Pierderea identității de fiu prin păcat

Aceasta a fost starea lui Adam înainte de a cădea. El a locuit în asigurarea iubirii Tatălui prin Fiul lui Dumnezeu ... până când distrugătorul a venit între ei. Satana a refuzat să se supună Fiului lui Dumnezeu și, făcând acest lucru, s-a plasat în afara influenței iubirii Tatălui său. Spiritul desfătării Tatălui curge numai prin Fiul Său. Dacă dorim binecuvântarea și încântarea Tatălui, trebuie să bem din fântâna găsită în Hristos Isus. Când Satana s-a întors de la Hristos, s-a întors și de la propria identitate de fiu al lui Dumnezeu. Pentru a fi un fiu trebuie să-L privim pe Fiul, căci privind suntem schimbați. Satana și-a respins filiația față de Dumnezeu și a început să ștergă din minte sigiliul Tatălui, înlocuindu-l cu un mister care îi permitea să se închine la sine însuși.

Isaia 14:12-14 Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! ¹³ Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; ¹⁴ mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.

Dacă Lucifer ar fi rămas supus Fiului lui Dumnezeu, ar fi putut continua să bea din fântâna a plăcerii Tatălui prin Hristos; s-e putea să fi rămas un fiu prin Duhul Fiului. Din păcate, a respins acest lucru și, ieșind din poziția sa, a căzut în întunericul lipsei de valoare. Ezechiel 28: 12-15 descrie simbolic căderea lui Lucifer. El era „plin de înțelepciune și perfect în frumusețe”. El era „în Eden, grădina lui Dumnezeu” - într-o stare de perfecțiune. El a fost acoperit cu „orice piatră prețioasă” reprezentând caracterul prețios al dreptății Tatălui. Vocea sa

melodioasă și instrumentele sale de laudă au răsunat în tot universul, în adorarea Creatorului său. El „a umblat în sus și în jos în mijlocul pietrelor de foc”, adică în deplină armonie cu legea iubirii lui Dumnezeu pe care operează realitatea vieții (Deuteronom 33: 2). El a fost perfect din ziua în care a fost creat „până când nelegiuirea” a fost găsită în el. El s-a îndepărtat de „pietrele de foc” și de a lăuda pe Creatorul său. Toate pietrele prețioase acoperitoare ale unui caracter asemănător lui Hristos le-a lăsat la ușă.

În noua sa stare, toată fericirea dispăruse. Lumina care se arăta în jurul lui și al simpatizanților săi era acum mohorâtă și disperată. Căutarea lui egoistă de a se ridica deasupra Celui Prea Înalt a căzut pe propriul său cap. Vinovăția de sine și condamnarea se bazau pe el provocându-i multă durere.

Isaia 57:20-21 Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. ²¹ Cei răi n-au pace”, zice Dumnezeu meu.

Întunericul și disperarea lui Satana au fost moștenite de Adam și Eva când au mâncat din fructele din care li s-au poruncit să nu mănânce. Acest întuneric și lipsa de valoare au venit direct din pierderea identității. S-a pierdut datorită respingerii plăcerii Tatălui care se găsea în Fiul Său. Era întristarea autoimpusă a unui orfan. Aceași pierdere și tristețe există și astăzi:

1 Ioan 2:23 Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl.

Nu este greu de înțeles că atunci când o persoană se simte fără valoare sau inferior, aceasta se va manifesta într-o conduită autodestructivă. Păcatul este manifestarea credinței că Cel care ne-a dat viață nu ne prețuiește. Șarpele a insinuat acest lucru în grădina.

Geneza 3:5 dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

Satana a sugerat că Dumnezeu ascundea de Adam și Eva ceva care se va dovedi a fi o binecuvântare. O astfel de credință a dus la gândul că Dumnezeu nu i-a iubit cu adevărat. Gândul că Dumnezeu nu ne iubește cu adevărat duce la păcat, „iar păcatul, când este făptuit, dă naștere morții”. (Jacob 1:15).

Remediul pentru păcat este deci revelarea iubirii lui Dumnezeu pentru noi, ca fiind Tatăl nostru mininat. Locul în care această iubire se manifestă pe deplin este în desfătarea pe care Dumnezeu și-a exprimat-o pentru Fiul Său în primul Sabat din Eden. Sabatul este, prin urmare, acțiunea prin care Duhul mângâietor al Tatălui redă în mintea noastră grija Sa cu adevărat iubitoare pentru noi. În această zi suntem improspătați prin Hristos și mintea noastră este sfințită într-o înțelegere a iubirii Tatălui.

Putem primi binecuvântarea completă a Tatălui prin Hristos. Întrucât Domnia lui Hristos se găsește în Sabat, de aceea putem primi binecuvântarea completă a Tatălui numai prin Sabat. Acesta este motivul pentru care Sabatul este semnul sfințitor sau miracolul Dumnezeului nostru.

Ezechiel 20:12 Mai mult decât atât, de asemenea, le-am dat sabbaturile mele, pentru a fi un semn [Puternic H226 miracol] între mine și ei, ca ei să poată ști că eu sunt Domnul care le sfințesc.

Aspectul identității noastre de fii și fiice a lui Dumnezeu este cheia războiului dintre Hristos și Satana. Satana a dezvăluit acest lucru când i-a spus lui Hristos:

Matei 4:3 ... Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să fie făcute pâine.

Satana l-a întrebat pe Hristos cu privire la identitatea Sa și cum a fost definită. Tatăl i-a spus lui Hristos cu 40 de zile mai devreme la râul Iordan că El este Fiul Său. crede Hristos cuvântul Tatălui sau ar încerca să demonstreze cine este prin puterea Sa? Hristos s-a odihnit în cuvântul Tatălui Său și a avut încredere că Dumnezeu a fost cu adevărat Tatăl Său prin credință (Matei 4: 4). A căuta să demonstreze că este un Fiu ar fi însemnat că El nu a acceptat prin credință cuvântul lui Dumnezeu. Consultați cartea Războaiele identității pentru mai multe despre acest subiect la fatheroflove.info

Așa cum Fiul lui Dumnezeu a primit pecetea binecuvântării Tatălui Său în primul Sabat al creației, tot așa suntem complet restaurați și sigilați în identitatea noastră de către Dumnezeu prin Sabat.

Nici un sabat fără sacrificiu

N-ar fi fost un lucru simplu pentru Adam și copiii săi să vină în Sabat în fiecare săptămână pentru a primi binecuvântarea Tatălui și a începe procesul de restaurare a desfătării Tatălui în copiii Săi? Acest lucru nu a fost posibil, pentru că atunci când Satana a respins identitatea sa de fiu a lui Dumnezeu, a respins Duhul de fiu aflat în Hristos. De fapt, Satana dorise să-l omoare pe Fiul lui Dumnezeu încă de la început:

Ioan 8:44 Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.

Când Adam s-a supus lui Satana, a fost posedat de un spirit orfan care îl ura pe Hristos și dorea să fie recunoscut mai degrabă ca un egal decât ca un fiu. Așa cum a spus Satana la început:

Isaia 14:14 mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt..

Este imposibil să primim încântarea Tatălui dacă refuzăm să acceptăm că inimile noastre sunt în mod natural în război cu Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne iubește, dar nu putem primi dragostea Lui decât dacă ne întoarcem acasă. Deci, pentru a intra în odihna Sabatului, trebuie să recunoaștem că, prin natură, îl respingem pe Fiul lui Dumnezeu datorită mentalității noastre orfane. Fiecare dorință de a fi primul, fiecare efort de a ne dovedi mai bun decât altul, orice efort de a arăta puterea personală ca motiv pentru care ar trebui să fim apreciați ne îndreaptă întotdeauna spre o încercare de a distruge Fiul lui Dumnezeu.

Ieremia 9:23-24 Așa vorbește Domnul: 'Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. ²⁴ Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.

A ne lăuda cu propria noastră înțelepciune, putere sau bogăție înseamnă a nu ne lăuda cu cunoașterea Tatălui. Nu recunoaște că toate lucrurile vin de la El.

Fiul lui Dumnezeu este în mod constant într-o atitudine de a recunoaștere că tot ceea ce are El vine de la Tatăl Său.

Ioan 5:19 sus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.

Ioan 3:34-35 ăci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că **Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură**.³⁵ Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. (*ISI*).

Prin urmare, este imposibil să primim desfătarea Tatălui în noi când nu venim la El în Duhul Fiului Său. Singura modalitate de a face acest lucru este să recunoaștem că, prin natură, ne-am războit împotriva Fiului lui Dumnezeu, iar atitudinile și comportamentul nostru au fost de așa natură încât, având ocazia, l-am ucide pe Fiul lui Dumnezeu.

Mijloacele prin care facem această recunoaștere este să mărturisim moartea lui Hristos pentru noi. Când acceptăm că El a fost rănit de păcatele noastre și El a fost lovit de nelegiuirile noastre (Isaia 53: 5), atunci ușa se deschide în sanctuarul Tatălui nostru pentru ca noi să primim binecuvântarea Sa. Orice dorință egoistă îl rănește și îl chinuie pe Fiul lui Dumnezeu. Nu îndrăznim să acceptăm pur și simplu că Isus a suferit pentru noi acum 2000 de ani, ci „astăzi, dacă veți auzi vocea Lui, nu vă împietriți inimile”. (Evrei 4: 7). Astăzi El este rănit, astăzi El suferă de egoismul nostru, astăzi El este disprețuit și respins de oameni (Isaia 53: 3). Când ochii noștri sunt deschiși spre această realitate, atunci și numai atunci putem intra în adevărata experiență a Sabatului.

Ideea este că este imposibil să intrăm în odihna Sabatului atunci când nu acceptăm jertfa lui Hristos pentru sufletul nostru. Moartea Lui ne arată natura noastră față de El și ne oferă alegerea de a ne pocăi de ea. Nimeni nu se poate odihni în Hristos, în timp ce El îl răstignește în același timp și Îl face să fie rușinat (Evrei 6: 6). Prin urmare, nu putem apărea în fața Domnului goi (Exod 23:15). Trebuie să venim cu un sacrificiu. Sacrificiul nostru nu este un animal însângerat, ci o inimă smerită și un spirit frânt (Psalmul 51: 16,17) în a ne recunoaște egoismul natural și, prin urmare, ura naturii noastre căzute față de Hristos. Jertfa și Sabatul sunt întotdeauna legate. Unul oferă intrarea în

celălalt. Aceste adevăruri trebuie înțelese pentru ca noi să câștigăm războiul pentru a ne revendica identitatea de fii și fiice ale lui Dumnezeu. Până când nu acceptăm că, în starea noastră păcătoasă, îl călcăm pe Fiul lui Dumnezeu sub picioare, nu putem intra niciodată în adevărata familie a lui Dumnezeu. Până când nu recunoaștem suferințele Fiului din cauza noastră, nu putem deveni fii, ci mai degrabă rămânem orfani fără scop, care nu pot înceta să păcătuiească, pentru că păcatul este dovada unei identități pierdute; este o dovadă că nu am găsit odihnă în adevărata iubire a Tatălui.

Având în vedere aceste gânduri, vedem că Sabatul devine un far al speranței ca remediu pentru păcat. Când îl vedem pe Mântuitorul răstihnit pe cruce, vedem ce i-au făcut dorințele noastre rele și apoi ne întoarcem la Dumnezeu în pocăință și primim binecuvântarea lui Hristos și plăcerea mângâierii dulci pe care Dumnezeu o are pentru Fiul Său. Devenim acceptați în Preaiubiți și toate binecuvântările spirituale pe care le posedă Hristos devin ale noastre prin credință. În această stare către Dumnezeu încetăm să păcătuim pentru că încetăm să ne îndoim de dragostea Lui și ne odihnim într-o bucurie desăvârșită știind că Tatăl ne va iubi și ne va prețui mereu și va face doar ceea ce este mai bun pentru noi.

Ce gând prețios! Ce sublimă mângâiere avem în Hristos și în Sabatul Său! Așa că vedem, în Sabat, cum Duhul lui Hristos se revarsă de pe tronul lui Dumnezeu purtând desfătarea Tatălui și căutând intrarea în toate inimile deschise pentru a-L recunoaște. Cei care acceptă jertfa lui Hristos și apoi îmbrățișează poruncile Lui se conectează la Sabat și apoi prin credință intră în toată plinătatea de fiu și fiică a lui Dumnezeu. Fiecare zi de Sabat ne leagă de încântarea Tatălui în Fiul Său. Brațul așezat în jurul Lui este moștenit de noi. Bucuria și încântarea Fiului sunt experimentate de noi în fiecare Sabat.

Constatăm că crucea din inima Evangheliei și Sabatul în inima legii, se sărută reciproc și ne eliberează încântarea Tatălui pentru a putea exclama:

1 Ioan 3:1-2 Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. ²Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.

Romani 8:16 Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Evanghelia este o revelație despre cum și când Tatăl vine la noi și ne spune cât de prețioși suntem pentru El și cât de mult ne iubește El.

Evanghelia în Lege

Încă de la început Domnul le-a dezvăluit patriarhilor sezoanele de reîmprospătare de la Domnul, când încântarea Tatălui va fi revelată în Hristos. Când patriarhii ar oferi un miel prin credință la timpul stabilit, aceștia s-ar conecta apoi la Duhul lui Hristos care deținea plăcerea și bucuria Tatălui și, fiind conduși de Duhul, ar fi afirmați în identitatea lor față de Dumnezeu.

Rom 8:14 ^{Căci} toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.

Ioan 1:12 Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.

Satana s-a mișcat repede pentru a perverti vremurile și sacrificiile pe care Dumnezeu le-a rânduit să vină să-i binecuvânteze pe copiii Săi. După ce Israel a ieșit din Egipt, Hristos i-a redat lui Moise o explicație completă a Evangheliei prin poruncile, orânduirile și judecățile Domnului care se pierduseră în Egipt. Scriptura spune despre Avraam:

Geneza 26:5 ...pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele.

Avraam a umblat în armonie cu „poruncile, orânduirile și legile” lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a predicat Evanghelia veșnică a dreptății prin credință lui Avraam (Galateni 3: 7-9).

După ce a privit legea lui Dumnezeu timp de 40 de zile și 40 de nopți, Moise a coborât de pe munte cu fața strălucind de la glorioasa evanghelie din lege (Exod 34: 29-35). Lumina care strălucea pe fața lui Moise nu era o lumină simbolică; lumina reală a făcut ca copiii lui Israel să-i ceară lui Moise să-și

acopere fața. Lumina venise de la privirea Calvarului prin credință și de la a vedea cum Tatăl își leagă copiii de Sine prin Sabat și Cruce.

Înainte ca primul set de porunci să fie încălcat de Moise, Dumnezeu a legat Sabatul de creație:

Exod 20:11 Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

Mai târziu, după ce s-au făcut un nou set de porunci, Dumnezeu leagă și Sabatul de eliberarea din robie:

Deuteronom 5:15 Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins, de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, să ții ziua de odihnă.

În aceste două pasaje vedem că Sabatul este un canal care ne conduce spre Sursa existenței noastre și Sursa răscumpărării noastre. Sabatul face parte din Evanghelie astăzi la fel de mult ca și la început.

Evrei 4:10-11 Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. ¹¹ Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.

Lui Moise i s-au dat timpurile specifice când trebuia să se aducă un sacrificiu pentru națiune. Jertfele și timpul lor au fost semnificative. Momentul în care jertfa a fost făcută a oferit un canal pentru binecuvântarea Tatălui care să fie revărsată precum El și-a revărsat binecuvântarea asupra Fiului Său în primul Sabat.

Să examinăm când sacrificiile urmau să fie oferite conform legii.

1 Cronici 23:30-31 ei aveau să stea în **fiecare dimineață** și în **fiecare seară** ca să laude și să mărească pe Domnul ³¹ și să aducă neîncetat înaintea Domnului toate arderile-de-tot Domnului, în zilele **de Sabat, de lună nouă și de sărbători**, după numărul și obiceiurile rânduite..

2 Cronici 8:12-13 Atunci, Solomon a adus ardere-de-tot Domnului pe altarul Domnului, pe care-l zidise înaintea pridvorului. ¹³ Aducea ce era poruncit de Moise pentru fiecare zi, pentru zilele de Sabat, pentru zilele de lună nouă și pentru sărbători, de trei ori pe an, la Sărbătoarea Azimilor, la Sărbătoarea Săptămânilor și la Sărbătoarea Corturilor.

Legea dezvăluie că s-au oferit sacrificii:

1 Dimineața

2 Seara

3 Sabat

4 Luna Noua

5 Sărbătoarea Paștelui/Pâinea Nedospită(Azimile)

6 Sărbătoarea săptămânilor

7 Sărbătoarea Corturilor

Găsim o legătură frumoasă între sacrificii și Sabat în utilizarea numărului șapte. În tabelul de mai jos vom adăuga la sfârșitul ciclului anual câteva șaptari suplimentari menționate în lege.

Vremea acestor sacrificii nu sunt evenimente întâmplătoare, ci sunt legate cu atenție de numărul șapte pentru a dezvălui Sabatul-Șapte-Principiu conectat la toate diviziunile majore ale timpului. Se găsește în fiecare zi, săptămână, lună și an. A șaptea zi este ziua în care Tatăl L-a binecuvântat pe Fiul Său când s-au încheiat cele șase zile de lucru. Când lucrarea este finalizată pe parcursul a șase unități, cea de-a șaptea unitate oferă un timp pentru reflecție și pentru a gusta bucuria Tatălui și pentru a reînnoi sentimentul nostru de identitate ca copii ai lui Dumnezeu.

Deoarece Sabatul este semnul lui Dumnezeu al creației și răscumpărării noastre, Dumnezeu cere poporului Său să numere până la șapte, ca să nu uităm pe Creatorul și Mântuitorul nostru care a creat pământul în șase zile și s-a odihnit pe a șaptea.

Interval de timp	Eveniment	Şasari, şeptari și odihnă	Referință
A 7-ea oră	Jertfa zilnică	6 ore între sacrificiul de dimineață și de seară. 6 ore pe care Hristos le-a muncit pe cruce apoi odihnește-te.	Marc 15:25; 15:34; Fapt. 3:1; Ps 141:2; Num 28:8
A 7-ea Zi	Sabat	6 days of work then rest	Ex. 20:8-10
7 Zile	Sărbătoarea azimilor	7 zile de azim	Lev. 23:6
7 săptămâni + 1 Zi	Pentecost	Numărați 7 săptămâni până la Rusalii, apoi odihniți-vă	Lev. 23:15
A 7-ea Lună Numără 7 Luni	Trâmbițe, ispășire, Corturi (7 + 1 zile)	Numărați 6 luni apoi 3 sărbători în a 7-a lună	Lev 23:24-39; Isa 66:23, 2 Regi 4:23; Ezec. 46:1
Al 7-lea An	Sabatul Terenului	Numărați 6 ani, apoi al 7-lea an de odihnă	Lev. 25:3
7x7 Ani + 1	Jubileu	Numărați 7x7 ani până la Jubileu, apoi odihniți-vă	Lev. 25:8-10
7 x1000 Ani	Mileniu	Numărați de 6 ori 1000 de ani, apoi odihniți-vă	Apoc. 20:6

Este posibil ca Tatăl nostru să vrea să scrie în fiecare împărțire a timpului marea Sa dragoste pentru Fiul Său și pentru noi prin El? Corpul uman are 30 de trilioane de celule care îndeplinesc aproximativ 10.000 de funcții chimice. Fiecare celulă are un trilion de biți de date (egal cu fiecare literă din zece milioane de cărți). Fiecare, de asemenea, se regenerează complet la fiecare ȘAPTE ANI.

"TOATE ouăle de pasăre eclozează într-un multiplu perfect de perioade de **șapte zile** de la depunerea ouălor. Găinile eclozează în

21 de zile, rațe comune **28** de zile, rațe moscovite **35** de zile, Pinguinii Împărătești **49** de zile, Emu **56** de zile, Vulturii de Aur și Imperiali **35** de zile, Bufnițele mari **28** de zile, Cassowary **42** de zile, **TOȚI MULTIPLII DE ȘAPTE**. La om ciclul menstrual este exact **28** de zile (așa cum este ciclul lunii). Fiecare etapă de dezvoltare a embrionului este în perioade de **28** de zile. Există 10 perioade de **28** de cicluri de zi a făcând gestația normală a omului **280** zile (rețineți că acest lucru este egal cu 40 săptămâni, numărul 40 este numărul de săptămâni pentru gestație umane, și este folosit de peste tot în Biblie. Gestația pentru mamifere este după urmează: Soarece **21** zile, Pisica **56** zile, Iepure **28** zile, Câine **63** zile, Leu **98** zile, Ovine **147** zile. **TOȚI MULTIPLII DE ȘAPTE**. Primele celule ale măduvei osoase apar în jurul zilei **49**. Această zi a primit o semnificație specială. Ziua 49 a fost aleasă pentru a fi ultima zi de înregistrare în jurnalului științific de dezvoltare. În această zi embrionul este **de șapte** săptămâni și este considerat a fi, în esență, complet. Febră și atacuri intermitente de gută, ague, și plângeri similare au o perioadă de funcționare de **7**, **14** sau **21** zile cunoscut sub numele de zile critice. Ni se spune că pulsul bate mai lent la fiecare șapte zile ca și cum ar fi în acord cu a șaptea zi de odihnă proclamată în săptămâna creației Genezei. Ritmul mediu al pulsului este de **70** de bătăi pe minut. "Și Dumnezeu a format omul de praf de pământ" (Gen. 2:7); știința confirmă corpul uman este format din aceleași **14** elemente (2 x 7) găsite într-o mână de praf. Dacă treci lumina soarelui printr-o prismă, ea produce **șapte** culori; cele trei culori primare și patru cele secundare. Tabelul periodic al elementelor cunoscute are **șapte** niveluri de periodicitate. Deci, din doar aceste exemple putem vedea că Dumnezeu a rânduit un model de **SEVENS** în natură. Toate lucrurile naturii, fie ele conțea, energia, timpul sau spațiul au fost proiectate și rânduite de Domnul Dumnezeu. De aceea, fiți siguri că Sfânta Noastră Biblie este infailibilul Manual de Maestru al științei adevărate."

(TheHiddenLighthouse.blogspot.com)

Vedem că numărul șapte este intim integrat în formarea vieții, în tratarea bolilor în unele cazuri și în multe alte lucruri din natură. Atunci are sens că numărul șapte este strâns legat de calendarul lui Dumnezeu pentru închinare.

Ca o fântână arteziană

There is a beautiful illustration in the book of Exodus that gives us a deeper appreciation of what happens at the time of sacrifice.

Exod 17:3-6 Poporul stătea acolo, chinuit de sete, și cârtea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?” ⁴ Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre.” ⁵ Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pornește!. ⁶ Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; **vei lovi stânca și va țâșni apă din ea**, și poporul va bea.” Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui Israel

Stânca lovită de Moise a fost un simbol al lui Hristos ucis pentru noi.

1 Corinteni 10:4 și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, **și stânca era Hristos**.

Matei 26:31 Atunci, Isus le-a zis: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: **‘Voi bate Păstorul**, și oile turmei vor fi risipite’.

Prin simbolismul stâncii lovite, vedem fluxul dătător de viață care curge în momentul în care este lovit. Avem, de asemenea, un alt simbol al acestui lucru chiar în moartea lui Hristos pe cruce.

Ioan 19:34 ci unul din ostași I-a străpuns coasta cu o suliță, și îndată a ieșit din ea sânge și apă.

Simbolismul mielului ucis, combinat cu stânca lovită, permite ca fluxurile de răscumpărare dătătoare de viață să curgă în toate aceste șapte. Dacă recunoaștem jertfa lui Hristos dimineața când ne ridicăm, fluxul viu se deschide pentru noi și suntem umpluți cu plăcerea Tatălui prin Hristos. Isus a fost răstignit la „al treilea ceas” (Marcu 15:25). După o perioadă de șase ore (a noua oră), sacrificiul de seară este amintit. Aceasta este ora exactă în care Isus „a

plâns cu voce tare” și a murit (Marcu 15: 33-37). Apostolii au marcat ora a noua ca timp de rugăciune.

Fapte 3:1 Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii: era **ceasul al nouălea**.

Pentru cei care recunosc sacrificiul lui Hristos și se opresc pentru a-si aminti, pentru ei, fântâna se deschide și pot înota în curentul iubirii Tatălui către noi.

Acest lucru continuă în fiecare Sabat, în fiecare lună nouă și apoi în fiecare dintre sărbătorile stabilite, când mielul urma să fie ucis. În fiecare dintre aceste sarbatori, Tatăl ne trimite plăcerea Sa prin Fiul Său. Când îl recunoaștem pe Fiul, riuri de apă intră în inimile noastre și suntem sfințiți în acest proces; în conștiința noastră odihnitoare încetăm să păcătuim și nu mai exprimăm identitatea autoimpusă de orfan și lipsa de valoare.

Dacă sistemul sacrificial ar fi conceput pentru a indica un eveniment în șase mii de ani, nu s-ar reflecta acest lucru mai bine în sacrificiul unui miel pe an sau al unui miel în șapte ani? Sacrificiul din fiecare zi, săptămână, lună și an nu sugerează curgerea fluxurilor de dragoste în momentul în care aceste sacrificii erau oferite? Dacă nu existau curenți dătători de viață în aceste vremuri, atunci sacrificarea a mii de animale nu a adus niciun beneficiu semnificativ celor care aduc sacrificii. Ei au servit doar pentru a menține în viață învățătura viitorului Mesia. Ar fi imposibil ca Moise să aibă lumina care curge din Calvar strălucind pe fața sa dacă nu ar trăi în acel curent prețios al desfătării Tatălui prin jertfa Fiului lui Dumnezeu care a fost „un Miel ucis de la întemeierea lumii. ” (Apocalipsa 13: 8).

Când vedem Sabatul ca timpul în care Tatăl își exprimă încântarea în Fiul Său într-o manieră completă, atunci este chiar atât de greu să-l vedem pe Tatăl dorind să trimită acest mesaj în fiecare aspect al timpului? În fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare lună, în fiecare an, la fiecare șapte ani și la fiecare șapte ori șapte ani plus unul, Tatăl îi cheamă pe copiii Săi. Fluxul viu al iubirii Tatălui se revărsă asupra noastră într-o măsură mai mare la vremurile stabilite. Ce gând prețios. Face Sabatul atât de dulce și creează un sentiment de anticipare. Gandeste-te la asta. Când te trezești dimineața și vii la închinarea de dimineață, poți să-ți deschizi acum inima către Tatăl tău, realizând mai mult faptul că în acel moment Duhul Său este revărsat cu adevărat asupra ta și îți

spune: „Ești iubitul meu copil în care i-mi gâdesc plăcerea ”? La fel se întâmplă în fiecare seară și apoi în fiecare Sabat, și continuă. Este ceva ce îți dorești? Ridică-ți patul și umblă după aceste statute ale iubirii!

Sezoane de reîmprospătare

Sunt mulți care ar spune: „Nu trebuie să aștept niciun moment special pentru a ști că sunt un copil al lui Dumnezeu prin Hristos Isus. Știu asta în fiecare secundă din fiecare zi. ” Ai spune ceva similar soției sau copiilor tăi? „Nu avem nevoie de momente speciale pentru a ne aminti de specialitatea familiei noastre, știm că ne iubim și ne putem spune oricând. Nu este nevoie de aniversări sau evenimente speciale în viața noastră. ” O soție îi spune soțului ei: „Știi că te iubesc și, prin urmare, nu avem nevoie de momente speciale de intimitate pentru a sărbători relația noastră”. Este un adevăr evident de la sine că avem sezoane pentru toate lucrurile vieții. Mâncăm la ore stabilite, mai degrabă decât să mâncăm toată ziua. Am stabilit timp pentru muncă, joc și somn. De asemenea, avem timpuri dedicate închinării în care încetăm alte activități pentru a ne concentra asupra a ceea ce facem. Acesta este un principiu biblic clar revelat.

Eclesiast 3:1 Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui:

Biblia ne spune că atunci când ascultăm poruncile lui Dumnezeu, atunci neprihănirea noastră de la El este ca valurile mării.

Isaia 48:18 O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta, ca valurile mării!

Valurile vin în seturi care revarsă și curg. Acesta este modul în care sărbătorile Tatălui nostru vin la noi. Fiecare val se deplasează în sus pe plajă și apoi se retrage în ocean. La un nivel mai larg, fluxul se deplasează pe plajă și apoi se retrage în jos pe plajă. Apoi la luna nouă și la luna plină se mișcă foarte sus pe plajă. Toate aceste minuni naturale ne învață cum ne vine neprihănirea Dumnezeului nostru.

Observați ce ne spune Scriptura când are loc răcorirea:

Fapte 3:19 Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare.

Acest verset ne arată că sunt momente de revigorare. Cuvântul din greacă este plural și ne spune că există mai mult de o dată de revigorare. Ștergerea păcatului vorbește despre sigilare, iar sigilarea este legată de Sabat.

Apocalipsa 7:2-3 Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, ³ zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!

Isaia 8:16 Învește această mărturie, pecetluiește această descoperire între ucenicii Mei.

Cuvintele „semn” și „sigiliu” pot fi utilizate în mod interschimbabil:

Romani 4:11 Apoi, a primit ca **semn** tăierea împrejur, ca o **pecete** a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, ...

Deuteronom 6:6-8 Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. ⁷ Să le întețuiești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. ⁸ **Să le legi ca un semn (pecete) de aducere-aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi (frunte).**

Ezechiel 20:12, 20 Le-am dat și Sabatele Mele să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc. ... Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn (sigiliu) între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!

Cum este posibil ca Sabatul să fie pecetea lui Dumnezeu dacă nu credem că este un miracol al lui Dumnezeu între noi și El? Ce este acel miracol? Este inima topită a copilului lui Dumnezeu când acceptă cuvintele Tatălui: „Tu ești fiul meu iubit în care i-mi găsesc plăcerea”. El acceptă acest adevăr în fața tuturor răutăților sale împotriva lui Dumnezeu. El crede că este iertat și se odihnește în brațele Tatălui în Hristos.

Mărirea Binecuvântării.

Lucrurile naturii ne vorbesc despre dragostea lui Dumnezeu în multe feluri. Mareele oceanului sunt afectate de soare și lună. În timpul lunii noi și lunii pline, mareele de pe pământ sunt mult mai mari. Scripturile ne spun că soarele și luna au fost create și pentru anotimpuri:

Geneza 1:14 Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate *anotimpurile* [H4150], zilele și anii:

Cuvântul anotimpuri în ebraică este moéd.

Strong's Concordance H4150 De la H3259; în mod corespunzător o întâlnire, adică o oră sau un sezon fix; mai exact un festival.

În Biblia Holman Christian Standard se traduce astfel: „Vor servi drept semne pentru festivaluri și pentru zile și ani”. În nota de subsol scrie: „Sau pentru vremurile stabilite.”

Expoziția întregii Biblii a lui John Gill: „Targumul lui Ionatan [traducerea aramaică] este,,, și să fie pentru semne și timpurile sărbătorilor, și să socotească cu ei numărul de zile și să sfințească începuturile luni, și începuturile anilor, și intercalațiile lunilor și anilor, revoluțiile soarelui și ciclurile noilor luni. ” Și astfel Jarchi [rabinul francez medieval, aka Rashi] interpretează,, anotimpurile ” ca **festivaluri solemne**, care urmau să fie poruncite copiilor lui Israel; dar acele utilizări nu erau pentru un anumit popor și pentru un anumit timp, ci pentru întreaga omenire, atâta timp cât lumea ar trebui să stea.”

Comentariul lui Adam Clarke asupra Bibliei: „[Anotimpuri, Moédim] - Pentru determinarea timpului în care ar trebui să se țină **festivalurile sacre**. În acest sens, cuvântul apare frecvent; și era corect ca, chiar la deschiderea revelației sale, **Dumnezeu să-l informeze pe om că există anumite sărbători care ar trebui să fie sărbătorite anual în slava sa**. Unii cred că ar trebui să înțelegem cuvântul original ca luni semnificative, în acest scop știm că luna servește în esență prin toate revoluțiile timpului.”

Deci, soarele și luna trebuie folosite pentru a stabili întâlnirile și mai ales festivalurile sau sărbătorile. Aceste sărbători fac parte din planul lui Dumnezeu chiar înainte ca păcatul să-și ridice capul urât pe acest pământ. Ceea ce este mai interesant este descrierea femeii din Apocalipsa 12.

APOC. 12:1 În cer s-a arătat un semn mare – o femeie învăluită în **soare**, cu **luna** sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.:

Această „femeie” reprezintă profetic biserica lui Dumnezeu - poporul Său credincios. Dumnezeu a spus: „Am comparat fiica Sionului cu o femeie frumoasă și delicată” (Ieremia 6: 2), și apoi spune: „... Sion, tu ești poporul meu”. (Isaia 51:16). Pavel a scris: „Te-am logodit [biserica] unui singur soț, ca să te prezint ca o fecioară castă lui Hristos”. (2 Corinteni 11: 2).

În cartea Apocalipsa, biserica lui Dumnezeu este îmbrăcată în timpul Dumnezeului ei. Soarele, luna și stelele sunt furnizate pentru a determina anotimpurile de reîmprospătare de la prezența Domnului. Pavel vorbește parțial despre aceasta când le-a spus Tesalonicenilor.

1 Tesaloniceni 5:1 Cât despre vremuri și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților.

Cuvântul grecesc pentru anotimpuri folosit aici este exact același folosit în Vechiul Testament grecesc pentru anotimpuri în Geneza 1:14. Acest cuvânt este **moede** în ebraică.

Deci Biserica lui Dumnezeu, așa cum este revelată în Apocalipsa 12, este îmbrăcată în lumina iubirii lui Dumnezeu. Această iubire este dezvăluită în anotimpuri de reîmprospătare legate de numerotarea celor șapte în conformitate cu Sabatul -Principiu de Șapte. Sabatul este timpul în care Tatăl și-a manifestat plăcerea supremă în Fiul Său. Îl vedem pe apostolul Ioan purtând această haină când afirmă:

1 Ioan 3:1 Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.:

Aceasta este haina pe care Hristos a purtat-o când s-a confruntat cu Satana în pustie. El s-a agățat de această asigurare la botezul Său.

Matei 3:17 Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.

Biserica lui Dumnezeu biruie prin sângele mielului (jertfă) și cuvântul mărturiei lor, iar mărturia lor este că ei sunt într-adevăr copii ai lui Dumnezeu, iubiți de Tatăl. Această mărturie le vine în special în Sabatul-Șapte-Principiu.

Deci, dacă ne întoarcem la soare și lună în raport cu marea, observăm că Sabatul săptămânal este observat prin numărarea celei de-a șaptea rotație a soarelui în raport cu pământul. Sărbătorile anuale au loc în primele șapte luni ale anului ebraic și necesită numărarea a șapte cicluri ale lunii în raport cu pământul. Dacă soarele și luna au un efect asupra mareelor oceanului, ar putea fi, de asemenea, că atunci când Sabatul săptămânii se încadrează într-un Sabat anual (cum ar fi Paștele și Corturile) ar putea exista un val mare de binecuvântare spirituală?

Ioan 19:31 De frică să nu rămână trupurile pe cruce în timpul Sabatului – căci era ziua Pregătirii, **și ziua aceea de Sabat era o zi mare** –, iudeii au rugat pe Pilat să zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți și să fie luați de pe cruce.

Hristos a fost răstignit Vineri, în timpul Paștelui. Așa cum și-a terminat lucrarea de creație în a șasea zi a săptămânii și s-a odihnit pe a șaptea (Geneza 2: 1-3), Hristos a strigat „S-a terminat” în a șasea zi a săptămânii și s-a odihnit în a șaptea (Ioan 19:30; Luca 23: 54-56). A doua zi după moartea lui Hristos a fost Sabatul zilei a șaptea și din moment ce acest Sabat a fost în timpul sărbătorii pâinii nedospite (Azimilor), Ioan a numit acesta un Sabat înalt. Acesta era un Sabat săptămânal alăturat unei sărbători anuale. Cuvântul din limba greacă poate fi tradus și mare, mrăret sau tare. Este posibil ca atunci când Sabatul și sărbătoarea să se alinieze, vocea Tatălui nostru către copiii Săi ne vorbește mai tare și să ajungă mai adânc în inimile noastre când răspundem chemării Sale? La fel ca valul superior al oceanului, este posibil să existe un val mare a Spiritului care vorbește în sufletele noastre în aceste momente?

Citind în Numeri capitolele 28 și 29 veți vedea că în Sabatul săptămânal cantitatea de ofrande, făină și ulei se dublează față de ofrandele zilnice. Apoi, de acolo, ei continuă să se dubleze pe fiecare Lună Nouă și Sabate anuale. Făina și uleiul alcătuiesc pâinea care îl reprezintă pe Mesia nostru (Ioan 6: 48-51).

Înțelesul este clar - în fiecare Sabat (precum și în toate Timpurile Lui Desemnate) primim o porțiune binecuvântată a Duhului Său Sfânt - însăși Prezența lui Isus Însuși (Galateni 4: 6-7).

Femeia stă pe Lună în Apocalipsa 12. Și cartea Psalmilor spune:

Psalm 104:19 El a făcut luna ca să arate vremurile; soarele știe când trebuie să apună.

Domnul a desemnat luna pentru anotimpuri sau moédim. Când ascultăm vocea Tatălui nostru în funcție de timpurile Sale desemnate, atunci vocea Lui este percepută mai tare pentru noi și spune: „Tu ești copilul meu iubit în care mă bucur”.

Acest lucru este în deplină armonie cu relația Tatălui și Fiului. Așa cum Fiul lui Dumnezeu este strălucirea gloriei Tatălui, tot așa Domnul a desemnat luna pentru anotimpuri sau moédim. Când ascultăm vocea Tatălui nostru în funcție de numirile Sale, atunci vocea Lui este percepută mai tare pentru noi și spune: „Tu ești copilul meu iubit în care mă bucur”.

Acest lucru este în deplină armonie cu relația Tatălui și Fiului. Așa cum Fiul lui Dumnezeu este strălucirea gloriei Tatălui, tot așa sărbătorile anuale fac mai strălucitoare dragostea Tatălui pentru noi prin Hristos Fiul Său în intalnirea săptămânală. Pentru mai multe informații despre acest principiu, consultați cartea Modelul Divin al Vieții disponibil la fatheroflove.info.

Dacă apostolul Ioan a numit combinația dintre prima zi de azimă și Sabatul săptămânal o zi înaltă, atunci ce poate fi mare despre ea, cu excepția a ceea ce Sabatul a fost destinat inițial - o binecuvântare de la Tatăl nostru într-o măsură mai mare. Gustați și vedeți.

Apoc. 14:1 Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe **Muntele Sionului** și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care **aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.**

Când suntem pecetluiti cu Duhul Său suntem pecetluiti cu Numele Lui - caracterul Lui. Același caracter altruist al căruia Sabatul este un semn. Numele (caracterul) lui Dumnezeu va fi reprodus pe deplin în poporul Său ca martor

final împotriva minciunilor lui Satana. Dumnezeu va împlini marea Sa lucrare de „a aduce în captivitate fiecare gând la ascultarea lui Hristos”. (2 Corinteni 10: 5) și vom intra pe deplin în odihna lui Dumnezeu.

Apoc. 19:7 Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit.

Putem vedea toate acestea în defalcarea cuvântului ebraic pentru Sabat - *Shabbath*. **SH = Nume** (de exemplu: *Shem* înseamnă *Nume*). **AB = Abba / Tatăl. B = Loc de locuit** (de exemplu: *Bethlehem* înseamnă "casa pâinii" și *Bethel* înseamnă "casa lui Dumnezeu"). **ATH = Jurământ/Semn**. Punerea tuturor la un loc ne dezvăluie ce înseamnă **Sabatul: "locul de locuit(casa) semnelui Tatălui"**. *Sabbath* Având în vedere adevărul că numele Tatălui va fi pecetluit pe fruntea noastră, nu trebuie să ne uităm mai departe decât semnul Sabatului – **sABBATH**.

Galateni 4:6 Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică „Tată!” .

Dacă Sabatul zilei a șaptea este o binecuvântare morală și sărbătorile iau numele Sabatului asupra lor, atunci nu moștenesc și această binecuvântare? Așa cum Hristos moștenește binecuvântarea deplină a Tatălui Său, atunci sărbătorile nu moștenesc binecuvântarea deplină a Sabatului? Cum Fiul lui Dumnezeu este strălucirea slavei Tatălui, atunci sărbătorile nu sunt strălucirea gloriei Sabatului?

Este chiar atât de greu să vezi că Satan nu vrea ca oamenii să primească binecuvântarea deplină a Tatălui ceresc prin Hristos? Va face tot ce poate pentru a opri acest lucru. El s-a gândit să schimbe festivalurile sacre și legea. Satana nu vrea să fii binecuvântat, prietene. El nu dorește ca tu să fii atins de acel dulce Duh al lui Isus care vine în marea mare la timpurile stabilite pentru reîmprospătare. Iată că El stă la ușă și bate pentru cei flămânzi și însetați la izvorul dreptății.

Mărturia istoriei

În fiecare Sabat, evreii chiar până în ziua de azi citesc ceea ce se numește „Tora și Haftarah”. Acestea sunt porțiuni de Scriptură din Tora și Profeți care se raportează între ele. Când Iisus a spus: „Nu vă gândiți că am venit să distrug

legea sau profeții ...” (Matei 5:17), El se referea la „Tora și Haftarah”. Când Isus a citit Isaia 61: 1-2 într-un singur Sabat, așa cum este consemnat în Luca 4: 16-21, El citea porțiunea Haftarah pentru Sabatul respectiv.

Luca 4:18-19 „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați ¹⁹ și să vestesc **anul de îndurare al Domnului.**”

Practic, toți comentatorii sunt de acord că „anul acceptabil al Domnului” se referă la anul sabatic (al șaptelea an) sau anul jubiliar (al cincizecilea an, după șapte Sabate de ani). Este semnificativ faptul că Hristos, în discursul Său de deschidere, anunță misiunea Sa mesianică în limba anului sabatic. Aceste Sabate de un an întreg au devenit eliberatorul celor asupriți. În aceste vremuri ...

1. Țara trebuia să stea necultivată, să asigure produse gratuite pentru cei săraci, deposedați și animale (Exod. 23:11; Levitic 25: 6; Deuteronom 24: 19-22; Levitic 19: 9-10)
2. Datoriile datorate au fost iertate (Deuteronom 15: 1-6).
3. Sclavii au fost eliberați (Exod 21: 2-6; Deuteronom 15: 12-18).
4. Restabilirea proprietății către proprietarul inițial (Levitic 25: 29-34).

Din citirea Noului Testament și a istoriei este clar că toți urmașii lui Isus au continuat să păstreze vremurile de reimprospătare mult după moartea Sa.

„Peste tot, în special în estul Imperiului Roman, există creștini evrei al căror mod de viață exterior este semnificativ diferit de cel al evreilor ... pentru ei noul legământ, pe care Iisus l-a instituit la Cina cea de Taină. cu ucenicii Săi și pecetluit prin moartea Sa, nu însemna că legământul făcut între Dumnezeu și Israel nu mai era în vigoare. Încă mai respectau sărbătoarea Paștelui, a Rusaliilor și a Corturilor; de asemenea, au continuat să fie tăiați împrejur, pentru a respecta Sabatul săptămânal și regulamentele mozaice referitoare la mâncare. ... Trebuie să fi fost atât de puternici încât până la căderea

Ierusalimului în anul 70 d.Hr. au fost elementul dominant în mișcarea creștină". (W.D. Davies, Paul și creștinismul evreiesc, p. 72).

Sabatul: Marcu 1:21; 6:2; Luca 4:16, 31; 6:6; 23:56; Faptele apostolilor 13:14; 42-44; 15:21; 15:13; 17:2; 18:4. (Notă: Toate sabaturile lui Dumnezeu, săptămânal sau anual, sunt determinate de soare și încep la apus. Lev. 23:32; Neh. 13:19. Sabatul săptămânal începe la apus vineri și se termină la apus sâmbătă. Isaia a prezis că poporul lui Dumnezeu va observa Luna Nouă și Sabaturile pe noul pământ. Este. 66:22-23).

"Creștinii primitivi au avut o mare venerație pentru Sabat, și au petrecut ziua în devotiune și predici. Și nu trebuie să ne îndoim, ci ei au derivat această practică de la apostolii înșiși, așa cum apare mai multe scripturi în acest scop. (Dialoguri de Ziua Domnului, p. 189. Londra: 1701, de Dr. T.H. Morer; *O Biserica din Anglia Divin*).

"... Sabatul a fost o legătură puternică care i-a unit cu viața întregului popor **și, prin menținerea Sabatului sfânt, au urmat nu numai exemplul, ci și porunca lui Isus**(n.r. (*Geschichte des Sonntags*, pp.13,14).

"Creștinii antici au fost foarte atenți în respectarea sâmbătei, sau a șaptea zi ... Este clar că toate bisericile orientale, și cea mai mare parte a lumii, a observat Sabatul ca un festival ... Atanasie, de asemenea, ne spune că au avut loc adunări religioase în ziua de sabbat, nu pentru că au fost infectați de iudaism, ci să se închine lui Isus, Domnul Sabatului, Epifanie spune același lucru." (*Antichități ale Bisericii Creștine*, Vol.2 Cartea XX, cap. 3, sec.1, 66. 1137,1138).

Paștele/ărbătorea azimilor: Luca 22:13-16 (Notă: Isus cere poporului Său să continue să sărbătorească Paștele, nu cu un sacrificiu de animale sângeroase, dar cu pâine nedospită și vin nefermentat. El afirmă că sărbătoarea Paștelui nu este abolită prin moartea Sa, ci că aceasta rămâne "până când aceasta va fi împlinită în împărăția lui Dumnezeu", referindu-se astfel la "cina de căsătorie a Mielului". (Apocalipsa 19:9); Faptele apostolilor 12:4 (Notă: KJV folosește cuvântul Paște în Faptele Apostolilor 12:4, dar cuvântul

grecesc este *pascha* (Paște); Faptele apostolilor 12:3; 20:6; 1 Corinteni 5:6-8 (Notă: Nu ar fi nevoie ca Pavel să-și corecteze comportamentul în timpul sezonului Paștelui dacă Paștele nu ar fi respectat de credincioșii creștini. Problema aici nu este festivalul Paștelui, ci ceea ce se învață și se face în timpul festivalului. Biserica din Corint a inclus câțiva iudei (1 Corinteni 7:18-19), dar a fost compusă în mare parte din neamuri convertite (1 Corinteni 6:9-11; 8:7; 12:2).

Unul dintre ucenicii lui Ioan ne dă o imagine a ceea ce apostolul Ioan a crezut. Ioan credea că respectarea Paștelui făcea parte din Evanghelie.

Polycrates (195 d.Hr.): "De aceea, ținem ziua constant, fără a adăuga și nici nu vom lua, căci în Asia [minor] mari luminari care acum dorm, se vor ridica în ziua venirii Domnului, când el va veni cu slavă din cer și îi va căuta pe toți sfinții. Cum au fost Phillip... și două dintre fiicele sale... **Există, de asemenea, Ioan, care se odihnea pe sânul Domnului...** Și mai este și Polycarp la Smyrna, atât episcop cât și martir, și Thraseas, atât episcop cât și martir, din Eumeneae... [De asemenea] Sagaris,... Papirius,... și Melito... **toate acestea au păstrat a paisprezecea zi a Paștelui conform Evangheliei**, niciodată nu **s-a abătut, ci urmând** în conformitate cu regula **credinței**. Și eu, Polycrates, cel mai mic dintre voi, trăiesc conform tradiției rudelor mele, iar unii dintre ei i-am urmat. Pentru șapte din familia mea au fost episcopi și eu sunt al optulea, și rudele mele au păstrat întotdeauna ziua în care oamenii au pus deoparte pâinea cu drojdie. De aceea, fraților, eu, care am trăit șaiszeci și cinci de ani în Domnul și am vorbit cu frații din fiecare țară și am studiat toată Sfânta Scriptură, nu mă tem de amenințări, pentru că ei au spus, care au fost mai mari decât mine: "Este mai bine să ne supunem lui Dumnezeu decât oamenilor". (Eusebiu. *Istoria Bisericii*, Cartea V, Capitolul 24; *Nicene și Post-Nicene Părinții*, Seria a doua, Volumul 1).

Primele fructe: Nu există nici o mențiune specifică a acestei sărbători în Noul Testament, dar sensul simbolic este în mod clar menționat în 1 Corinteni 15:20-23. În Ezechiel 45:21 se spune: "În prima lună, în a paisprezecea zi a lunii, veți avea paștele, o sărbătoare de șapte zile; pâinea nedospită va fi mâncată." După cum se poate vedea din acest verset Paștele se întinde pe întreaga perioadă a

Azimilor. Aceasta ar include primele fructe care cad în prima zi după primul Sabat în zilele Azimilor.

Sărbătoarea Săptămânilor/Rusaliilor: Faptele Apostolilor 2; 20:16.

Sărbătoarea Trâmbițelor: Nu există nici o mențiune specifică a acestei sărbători în Noul Testament, dar semnificația simbolică este în mod clar menționată în 1 Corinteni 15:52; Apocalipsa 8:2,6.

Ziua ispășirii: Faptele apostolilor 27:9 (Notă: Termenul "Postul" menționat aici se referă la Ziua ispășirii, care este considerată cel mai adesea o zi de post); Apocalipsa 11:18-19 (Notă: Chivotul mărturiei sale din KJV se referă la chivotul legământului. În Ziua Ispășirii, Yom Kippur, marele preot urma să meargă în locul PreaSfânt al sanctuarului unde era chivotul legământului. Acolo, el va curăța sanctuarul curățind simbolic poporul de toate minciunile pe care Satana le-a instigat împotriva lui Dumnezeu, Leviticul 16; Daniel 8:14. Sărbătoarea trâmbițelor și a ispășirii au fost considerate istoric un timp solemn de pecetluire și judecată. Vezi, de asemenea, Apocalipsa 14:6-7).

Sărbătoarea Corturilor: Ioan 7. Nu există nici o mențiune specifică a acestei sărbători în Noul Testament, dar sensul simbolic al sfârșitului este menționat în mod clar în Apocalipsa 21:3. (Notă: Zaharia capitoul 14 vorbește despre poporul lui Dumnezeu păstrând această sărbătoare chiar și după a doua venire a lui Hristos).

Când acceptați că desfătarea Tatălui este dată copiilor Săi prin Hristos în Principiu Sabatului de-Șapte, este un lucru simplu să vedeți toate sărbătorile Domnului ca parte a Evangheliei.

Sunt mulți care cred că sărbătorile Domnului nu erau de fapt sărbători spirituale pentru cei care trăiau înaintea Crucii. Ei cred că sărbătorile erau doar simboluri ale lucrării lui Hristos la sute de ani după ziua lor. O astfel de credință neagă lucrarea lui Hristos în Evanghelia dinaintea crucii și că lumina Calvarului a strălucit de pe fața lui Moise. Există o singură modalitate prin care puteți obține odihnă și aceasta este prin Duhul lui Hristos. Toate textele următoare vorbesc despre odihnă, odihna în plăcerea Tatălui în Hristos.

Exod 16:23 Și Moise le-a zis: „Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de **odihnă**, [H7677 - Shabathon] Sabatul închinat Domnului:

Exod 31:15 Să lucrezi șase zile, dar a șaptea este Sabatul, ziua de **odihnă**, [H7677 - Shabbathon], închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea.

Levitic 16:30-31 Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului. ³¹ Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, [H7677 - Shabbathon] în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică.

Levitic 23:24 „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le:

‘În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, [H7677 - Shabbathon] vestită cu sunet de trâmbițe, și o adunare sfântă.

Levitic 23:39 În a cincisprezecea zi a lunii acesteia a șaptea, când veți strânge roadele țării, să prăznuiți o sărbătoare în cinstea Domnului, timp de șapte zile: cea dintâi zi să fie o zi de odihnă **sabbath**, [H7677] și a opta să fie tot o zi de odihnă **sabbath**, [H7677].

Observați că pentru fiecare dintre momentele de mai sus este folosit cuvântul Shabbathon. Cuvântul odihnă aici este chiar odihna găsită în Hristos. Este imposibil să te odihnești sau să șabate în afara lui Hristos.

Matei 11:28 Veniți la Mine, voi toți cei care munciți și sunteți încărcăți greu, și eu vă voi da *odihnă*. Pentru cel care este intrat în odihna lui, el a încetat, de asemenea, din lucrările sale, așa a făcut Dumnezeu din.

Evrei 4:11 Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.

Cuvântul odihnă folosit de Hristos este sabbaton, care este echivalentul grecesc al Shabbathon. Deci a patra poruncă poate fi păstrată numai în Evanghelie, o Evanghelie care ne aduce plăcerea Tatălui prin Duhul lui Hristos...

Sabatul mai pe deplin

Am văzut că păstrarea adevărată a Sabatului intră în „odihna Lui” (Evrei 4:11), nu a noastră. Dumnezeu nu s-a odihnit pentru că era obosit: „Nu ai știut? n-ai auzit că Dumnezeul cel veșnic, DOMNUL, Creatorul marginilor pământului, nu **ostenește și nici nu este obosit?**” (Isaia 40:28). Acesta este motivul pentru care pur și simplu să te odihnești în a șaptea zi a săptămânii de propria ta muncă ca „datorie” nu înseamnă să păstrezi deloc ziua Sabatului. Iată ce Iisus îi învăța pe ascultătorii Săi evrei, chemându-i să se pocăiască și să intre în „adevărata odihnă a Sabatului lui Dumnezeu”, odihnindu-se (crezând) în lucrările Sale de creație pe care El dorește atât de mult să le facă în om, recreându-ne într-un nou (dezinteresat) creatură și ne redă înapoi asemănarea și chipul Lui. Așa cum a predat Isus în Matei 11:28 mai sus, doar prezența Lui poate face un lucru sfânt și să aducă odihna adevărată.

Exod 33:14 Domnul a răspuns: „Voi merge Eu Însuși cu tine și îți voi da **odihnă**.”

Am fost paznicul Sabatului toată viața mea. Am participat la slujbele bisericești în tot acest timp. Sabatul mi-a fost explicat ca un moment special pentru părtășia cu Domnul. Este ziua Sa specială. Nu o dată în tot acest timp mi s-a explicat că Sabatul este, de fapt, un dar special al Duhului Sfânt. Când am studiat scrierile lui A.T. Jones în legătură cu Sabatul, am dat peste următoarea declarație într-una din predicile sale:

Ce a făcut ziua sfântă? [Congregația: "Prezența lui Dumnezeu."]

Prezența lui Dumnezeu face lucrurile sfinte. Face un loc sfânt. Face un om sfânt. Prezența lui Dumnezeu a făcut ziua sfântă. Atunci sfințenia lui Dumnezeu este atașată zilei. Prezența lui Dumnezeu, prezența sfântă a lui Dumnezeu, este atașată de ziua a șaptea sau de sabat. **Ei bine, atunci când omul vine în acea zi, așa numai cum omul poate veni la ea, spiritual - cu mintea Duhului lui Dumnezeu - și primește odihnă spirituală, revigorarea spirituală care este în ea, binecuvântarea spirituală care este în ea, nu primește el, de asemenea? Nu primește el prezența Sa, devinind un părtăș al acestei**

prezențe, în care este sfințenia lui Dumnezeu să-l transforme? Într-adevăr. Și asta e păstrarea Sabatului..

Ei bine, atunci El a sfințit ziua, dar nu am nevoie de a repeta aceste texte, fie. Ce sfințește? [Congregația: "Prezența lui Dumnezeu."] Atunci prezența lui Dumnezeu, puterea Sa sfințitoare este în ziua a șaptea. Chiar așa? [Congregația: "Da."] **Apoi, omul care vine la Sabatul Domnului conform ideii Domnului despre Sabatul Domnului și intenției sale, obține odihnă spirituală. El găsește asta acolo. El găsește revigorare spirituală, încântare; el găsește binecuvântare spirituală. El găsește prezența lui Dumnezeu și sfințenia pe care această prezență o aduce pentru a-l transforma. Și el găsește acea putere sfințitoare în acea prezență care a sfințit ziua pentru sfințirea lui. În ce scop s-au făcut toate astea? De ce a fost creat sabatul? [Congregația: "Pentru om."; Marcu 2:27]. A fost făcut pentru om. **Ei bine, atunci, Dumnezeu s-a odihnit și și-a pus odihna spirituală în ziua omului, nu-i așa? [Congregația: "Da.]Revigorarea lui Dumnezeu, bucuria Lui în acea zi a fost pentru om. Binecuvântare cu care El a binecuvântat a fost pentru om. Sfințenia pe care i-a adus prezența Sa și pe care i-a dat-o prezența Sa a fost pentru om. Prezența lui sfințind-o a fost pentru om. Ei bine, atunci nu a fost faptul că omul prin Sabat ar putea fi un părtaș al prezenței Sale și să fie făcut cunoscuta prin experiența de viață cu odihna spirituală al lui Dumnezeu, binecuvântarea spirituală, sfințenia, prezența lui Dumnezeu pentru a face sfânt, prezența lui Dumnezeu să-l sfințească? **Nu asta a intenționat Dumnezeu ca Sabatul să aducă omului? Ei bine, omul care primește toate astea în Sabat este omul care este un păstrător al Sabatului. Și el știe asta. El știe asta și este încântat să știe asta.******

Acum, un alt lucru: Cine a fost agentul real prezent în creare? [Congregația: "Hristos."] **Cine s-a odihnit? [Congregația: "Hristos. "] Cine a fost reîmprospătat? [Congregația: "Hristos. "] Cine a binecuvântat? [Congregația: "Hristos. Acui prezență a făcut-o sfântă? [Congregația: "Lui Hristos"] A cui e prezența este in zi? [Congregația: "A lui Hristos. "]** Atunci omul pe care prezența lui Isus Hristos nu-l sfințește, nu-l face sfânt și

nu-l binecuvântează și căruia nu-i aduce odihnă, dar ce, nu poate ține Sabatul. **Nu vedeți, numai cu Hristos în om sabatul poate fi ținut; pentru că Sabatul aduce și are în el prezența lui Hristos**(n.r. (A.T. *GCB Predica 20*, 1893).

Observați cum regretatul A.T. Jones dezvăluie cu atenție că binecuvântarea în Sabat este prezența lui Dumnezeu și prezența lui Hristos. Nu am avut această înțelegere anterior, în ciuda faptului că „țineam” Sabatul toată viața mea. De ce nu este trâmbitată națiunilor că cea mai deplină măsură a darului Duhului Sfânt se găsește în Sabat? Aceasta este singura cale posibilă prin care Sabatul poate fi pecetea lui Dumnezeu, pentru că suntem pecetluiți de Duhul Sfânt.

Efesenii 4:30 Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin care ați fost **pecetluiți** pentru ziua răscumpărării.

Efesenii 1:13 Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost **pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit**.

Duhul Sfânt al făgăduinței vine la noi în anotimpurile înviorătoare. Duhul Sfânt ni se promite la timpul stabilit. Pentru a ilustra acest punct, luați în considerare momentul darului promis al Duhului Sfânt după învierea lui Hristos.

Faptele apostolilor 1:7-8, 2:1-2; 4, 7-8, 13-15 Și el le-a spus: Nu este pentru voi să cunoașteți timpurile sau anotimpurile, pe care Tatăl le-a pus în propria sa putere. Dar **voi veți primi putere, după aceea Duhul Sfânt va veni asupra voastră**: și veți fi martori pentru mine atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea, și în Samaria, și în cea mai mare parte a pământului... Și când **ziua Rusaliilor** a venit pe deplin, toți au fost cu un singur acord într-un singur loc. Și dintr-o dată a venit un sunet din cer ca un vânt puternic și a umplut toată casa în care au fost adunați... Și **toți erau plini de Duhul Sfânt** și au început să vorbească cu alte limbi, așa cum Le-a dat Duhul... Și toți au fost uimiți și minunați, spunându-și unul altuia: Iată, nu sunt toți cei care vorbesc galileeni? Și auzim fiecare om în limba noastră, în care ne-am născut? ... Alții batjocoreau spunând, Acești oameni sunt plini de vin nou. Dar Petru, stând în picioare cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a spus: Voi, oamenii din Iudeea, și voi toți cei care locuiți la Ierusalim, fie cunoscut vouă și ascultați cuvintele Mele: Căci

aceștia nu sunt beți, așa cum credeți, văzând ca nu este decât a treia oră a zilei..

Duhul Sfânt a fost revărsat cu mare putere după numărarea a șapte săptămâni plus o zi după sărbătoarea Primelor roade. A venit în timpul celei de-a treia oră, care este momentul sacrificiului de dimineață.

Ne reamintim că există un dar al Duhului în fiecare zi, conform sacrificiului de dimineață și de seară. Jertfa de dimineață a fost la a treia oră, iar jertfa de seară a venit după un interval de șase ore. Deci, darul Duhului a venit la timpul stabilit în ziua Rusaliilor la ora jertfei de dimineață. Acesta nu este un eveniment întâmplător, ci exact conform calendarului Tatălui nostru. Femeia care stă pe Lună și este îmbrăcată cu soarele a știut să se adune în timpul stabilit pentru a primi binecuvântarea Tatălui nostru prin Domnul Isus...

Deci, într-adevăr, există o binecuvântare specială care vine în fiecare zi. Vine cu sacrificiul de dimineață și de seară. Pentru noi astăzi aceasta înseamnă o adunare pentru închinarea de dimineață și seara pentru a primi darul Tatălui nostru prin recunoașterea sacrificiului Mântuitorului nostru..

Ani de zile mi s-a părut că închinarea de dimineață și de seară este foarte greu de întreținut. Acum, că știu că acestea sunt progamări speciale de la Tatăl nostru pentru a primi un dar zilnic al Duhului Său, ele au devenit o încântare și nu o povară. Nu este o lucrare care se face pentru a merita mântuirea, ci mai degrabă primește neprihănirea lui Hristos prin credință și vino când El cheamă. Doriți să primiți darul Duhului care vine dimineața și seara? Ai nevoie de un astfel de cadou? Dacă Tatăl nostru ni-l oferă, atunci acest lucru nu sugerează că avem nevoie de el?

Isaia 58:13-14 "Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi **desfătarea ta**, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecărie, **¹⁴atunci te vei putea desfăta în Domnul**, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov", căci gura Domnului a vorbit.

Un adevărat păzitor al Sabatului este cel care crede că Tatăl nostru ne trimite Duhul Său la timpurile stabilite. Așa cum mâncăm la orele stabilite și suntem

intăriți cu puterea acelei mese timp de cinci sau șase ore, tot așa primim daruri ale Duhului la orele stabilite și umblăm în puterea acelor vremuri stabilite. Acesta este Sabatul mai pe deplin.

De ce cei dreپți vestesc Sabatul mai pe deplin? Acest lucru se datorează faptului că prin Sabat ei primesc daruri speciale ale Duhului Sfânt. Vrea Satana ca oamenii să primească aceste lucruri? Cu siguranța nu! Observați

Apocalipsa 12:17:

Și balaurul, mâniat pe **femeie**, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei **care păzesc poruncile lui Dumnezeu** și țin mărturia lui Isus Hristos.

Poporul lui Dumnezeu „păstrează poruncile lui Dumnezeu”. Acesta este motivul pentru care Satana lucrează prin puterea „cornului mic” pentru a schimba sărbătorile sacre.

Daniel 7:25 El (micul corn) va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se **va încumeta să schimbe vremurile și legea**, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.

Sau, după cum spune *Noua Traducere*:

El [cel mic] îl va sfida pe Cel Prea Înalt și va asupra poporul sfânt al Celui Prea Înalt. **El va încerca să schimbe festivalurile** lor sacre și **legile**, și vor fi plasate sub controlul său pentru un timp, timpuri, și o jumătate de timp.

Cornul Mic

Înainte de a începe această secțiune, am dori să subliniem că nu judecăm pe nimeni. Oricine condamnă și judecă pe altul se condamnă și se judecă pe ei înșiși, pentru că noi toți facem aceleași lucruri (Romani 2: 1; Matei 7: 1-2). Cu toții am păcătuit și am **scăpat** de gloria (caracterul) Tatălui nostru necondiționat. (Romani 3:23). Evenimentele jucate în istoria omenirii nu sunt decât reflexe mărite ale urii naturii noastre căzute față de Fiul lui Dumnezeu instigată de însuși dușmanul maestru Satan însuși. Aceste evenimente sunt imagini de umbră și dovezi ale unei bătălii spirituale a adevărului versus o minciună - marea controversă dintre Hristos și Satana.

Dar cum s-au schimbat aceste „festivaluri și legi sacre”? Această întrebare necesită un studiu al istoriei pentru a afla povestea lungă și tristă a modului în care Micul Corn a schimbat Sabatul și festivalurile. Pentru o imagine de ansamblu generală a acestei istorii, vă rugăm să citiți cărțile *Great Controversy* and *Life Matters*, ambele disponibile la fatheroflove.info. Vom oferi o schiță de bază a Identității și activităților Micului Corn pentru a aborda această întrebare cu privire la modul în care au fost schimbate festivalurile și legile sacre.

Mai devreme în Daniel, capitolul 7, Daniel spune că această putere a „cornului mic” se ridică din a patra din cele patru fiare pe care le-a văzut în viziune. Îngerul Gabriel îl informează pe Daniel că aceste patru fiare reprezintă patru regate mondiale. Cât despre a patra fiară spune Gabriel:

Daniel 7:23-24 ... El mi-a vorbit așa: 'Fiară a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. ²⁴ Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați.

Deși nu vom diseca toate acestea în detaliu, am dori să informăm cititorul că profesorii și școlarii biblici au învățat de secole că aceste patru fiare reprezintă cele patru regate mondiale ale Babilonului (reprezentate de un leu), Medo-Persia (reprezentată de un urs), Grecia (reprezentată de un leopard) și Roma (reprezentată de o fiară cu aspect teribil care avea zece coarne). Daniel a spus că acest „corn mic” se ridică dintre aceste alte zece coarne ale acestei a patra fiare (cf. versetul 8), deci această putere trebuie să se ridice de la Roma. De-a lungul timpului Roma a avut două faze - Roma păgână și Roma papală. Când Roma papală a câștigat dominația, biserica Romei a încorporat toată dogma păgână în creștinismul romano-catolic și a început să-și aplice doctrinele folosind statul. Astfel, acest al patrulea regat este într-adevăr „divers de toate regatele”, întrucât este o putere religio-politică, cu biserica care controlează statul.

În Daniel capitolul 8 Daniel vede același corn mic în faza sa păgână politică, deoarece „a crescut foarte mult, spre sud, spre est și spre țara plăcută”. (Daniel

8: 9). Apoi, în versetul 10, faza papală preia, deoarece începe să aprofundeze mai mult în chestiuni religioase.

Daniel 8:10-12 S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. ¹¹ S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. ¹² Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul **a aruncat adevărul la pământ** și a izbutit în ce a început...

Aruncarea la pământ a adevărilor cerești este simbolică pentru a lua metodele și adevărurile lui Dumnezeu și a le reseta într-un cadru uman căzut. Acest sistem ar prezenta regatul lui Dumnezeu în cadrul tuturor regatelor bestiale ale lumii. Împărăția lui Dumnezeu ar fi „schimbată” de la iubire și libertate la o împărăție de război și constrângere.

Din cauza căderii omenirii în păcat, acum nu credem în mod natural în iertarea lui Dumnezeu. Păcatul a făcut ca mentalitatea noastră să se schimbe față de Dumnezeu, crezând că acum trebuie să îndeplinim, să câștigăm merite și să îl liniștim pe Dumnezeu pentru ca El să ne accepte. La fel ca iudaismul de-a lungul istoriei, Biserica Romei a prezentat legea lui Dumnezeu ca un cod legislativ care trebuie pus în aplicare cu pedepse punitive asupra celor care o încalcă. În aceste „Veacuri Întunecate”, legea sfântă a lui Dumnezeu a fost „schimbată” în mintea noastră de la a fi spirituală (Romani 7:14) la o listă arbitrară de reguli care pot fi modificate sau chiar abrogate. Această teologie coruptă a inundat și creștinismul protestant modern. Satana ne-a înșelat gândindu-ne că, dacă cineva încalcă regulile lui Dumnezeu, va trebui să îndeplinească dreptatea divină de a ne pedepsi cu plagi, boli sau chiar moarte. Cu toate acestea, legea lui Dumnezeu nu funcționează ca lege umană. Legea lui Dumnezeu este o lege a proiectării care reflectă caracterul Legiuitorului. Este legea iubirii pe care operează realitatea vieții. Da „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23) și „păcatul este călcarea legii” (1 Ioan 3: 4), dar nu Dumnezeu îl ucide pe păcătos pentru încălcarea regurilor. Moartea este consecința NATURALĂ a unei vieți în păcat. La fel ca moartea este consecința NATURALĂ a săritului dintr-un avion la 35.000 de picioare fără o parașută.

Iacob 1:14-15 Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. ¹⁵ Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere **păcatului**, și **păcatul**, odată făptuit, aduce moartea.

Când alegem să mergem în afara voinței lui Dumnezeu, dincolo de legea / gardul protector al lui Dumnezeu, Dumnezeu nu va interfera cu libertatea noastră de alegere și vom culege în mod natural ceea ce semănăm. Dumnezeu nu este un Tată abuziv. Nu este un tiran însetat de sânge. El este pentru totdeauna „milostiv și milos, îndelung răbdător și abundent în bunătate și adevăr”. (Exod 34: 6). Când păcatul a venit pe acest pământ, Dumnezeu și legea Sa nu s-au schimbat. Legea lui Dumnezeu este o transcriere a propriului Său caracter divin al dreptății.

Isaia 51:6-8 Ridicați-vă ochii spre ceruri și priviți pământul de dedesubt: căci cerurile vor dispărea ca fumul, iar pământul va fi bătrân ca un veșmânt, iar cei care locuiesc acolo vor muri în același mod: dar mântuirea Mea va fi pentru totdeauna, iar neprihănirea Mea nu va fi abolită. **Ascultați-mă pe mine, voi care cunoașteți neprihănirea, poporul în a cărui inimă este legea Mea**; nu vă temeți de reproșul oamenilor, nici nu vă temeți de jignirile lor. Căci molia le va mânca ca pe un veșmânt, iar viermele le va mânca ca pe lână: dar neprihănirea mea va fi pentru totdeauna, și mântuirea mea din generație în generație.

Singurul lucru care s-a schimbat după intrarea păcatului am fost noi, cu toții. Mintile, caracterele și personalitățile noastre s-au schimbat. Gândurile noastre către Dumnezeu s-au schimbat. Nu îl mai vedem ca pe un Tată iubitor și iertător, ci îl vedem ca pe un zeu supărat a cărui dreptate cere moartea oricui care îndrăznește să nu se supună regulilor Sale. Așa a fost cazul și exemplul pe care îl avem atunci când, după ce au mâncat fructul interzis, Adam și Eva s-au ascuns de prezența lui Dumnezeu și, atunci când au fost întrebați de Dumnezeu, Adam a spus: „Ți-am auzit vocea în grădină și **mi-a fost frică** , pentru că eram gol; și m-am ascuns. ” (Geneza 3:10).

Ascultați doar cum Satana a înșelat Biserica Romei și a convins majoritatea lumii că legea lui Dumnezeu este o listă arbitrară de reguli și că poate fi schimbată sau abrogată:

„Papa are puterea de a **schimba vremurile, de a abroga legile** și de a renunța la toate lucrurile, chiar și la preceptele lui Hristos ... Papa are autoritate și a exercitat-o adesea pentru a renunța la porunca lui Hristos”. (Episcop decretal, tranlatic. Cap. [Papa poate modifica legea divină], Dicționarul ecleziastic al lui Ferraris).

„Este bine să le reamintim prezbiterienilor, bapțiștilor, metodistilor și tuturor celorlalți creștini că Biblia nu îi sprijină nicăieri în respectarea duminicii. Duminica este o instituție a Bisericii Romano-Catolice, iar cei care respectă ziua respectă observă o poruncă a Bisericii Catolice”. (Preotul Brady, Elizabeth, N.J. „Știri” din 18 martie 1903).

„Observăm duminica în loc de sâmbătă, deoarece Biserica Catolică a transferat solemnitatea de sâmbătă la duminică”. (Peter Geiermann, CSSR, A Catechism Doctrinal, ediția 1957, p. 50).

„Am făcut schimbarea de la a șaptea zi la prima zi, de sâmbătă până duminică, cu autoritatea sfintei biserici catolice, apostolice a lui Hristos”. (Bishop Symour, Why We Keep Sunday).

„Protestanții ... acceptă duminica mai degrabă decât sâmbăta ca zi pentru închinarea publică după ce Biserica Catolică a făcut schimbarea ... Dar mintea protestantă nu își dă seama că ... observând duminica, acceptă autoritatea purtătorului de cuvânt pentru biserică, Papa. ” (Vizitatorul nostru de duminică, 5 februarie 1950).

Biserica romană nu numai că a schimbat Sabatul, ci toate sărbătorile lui Dumnezeu:

„... Biserica Catolică a desființat nu numai Sabatul, ci și toate celelalte [așa-numitele] Festivaluri Evreiești.” (Episcopul T. Enright, Scrisoare, 26 aprilie 1902).

Ne-am referit mai devreme la Policrate și la admiterea sa de creștini, inclusiv discipolii lui Isus, sărbătorind sărbătoarea Paștelui în ziua a 14-a a primei luni evreiești. Biserica Romei a dezbătut acest lucru, dorind să schimbe data pentru a coincide cu festivalul lor de Ishtar (Paște). Dezbaterea nu a fost niciodată despre DACĂ ar trebui să respectăm Paștele, dar CÂND ar trebui să o observăm. Istoria confirmă faptul că înlocuirea datei biblice a Paștelui cu Duminica

Paștelui deschide calea în consolidarea schimbării Sabatului de la a șaptea zi a săptămânii (sâmbătă) la prima zi a săptămânii (duminică).

„Dezvoltarea timpurie a sărbătorii Paștelui și a disputelor calendaristice aferente au fost în mare parte rezultatul încercării creștinismului [sau falsului creștinism] de a se emancipa de iudaism. Duminica înlocuise deja Sabatul evreiesc [adică Sabatul lui Dumnezeu] la începutul secolului al II-lea și, în ciuda eforturilor din Asia Mică [de către Policrat și alții] pentru a menține data Paștelui Evreiesc din 14 Nisan ... Consiliul de la Niceea a adoptat duminica anuală de după lună plină după echinocțiul de primăvară [primăvara] (21 martie). ” (Walter Elwell, editor, Dicționarul evanghelic de teologie, „Paște”, 1984).

„Detașarea creștinilor neamurilor de rădăcinile lor evreiești a fost influențată de politicile represive adoptate de împărații romani împotriva poporului evreu și a religiei, precum și de campania defăimătoare desfășurată de evrei împotriva creștinilor. Acești factori i-au încurajat pe creștinii neamuri să dezvolte o teologie "creștină" a disprețului față de evrei ca popor și față de iudaism ca religie. Un întreg corp de literatură "Împotriva evreilor" a fost produs de primii părinți creștini, care au defăimat evreii ca un popor și golit convingerile lor religioase și practici de orice valoare istorică. **Două victime majore ale campaniei anti-evreiești au fost Sabatul și Paștele. Sabatul a fost schimbat în duminică și Paștele a fost transferat la Paște-duminică.**" (Samuele Bacchiocchi, *Festivalurile lui Dumnezeu în Scriptură și Istorie, Festivalurile de primăvară*, p. 103).

Zilele sfinte ale calendarului lui Dumnezeu au fost înlocuite în creștinism cu sărbători care inițial celebrau zeii închinării la soare. Astăzi, mulți creștini urmează fără să vrea tradițiile oamenilor în timp ce resping poruncile lui Dumnezeu. Sărbătorile precum Crăciunul, Paștele, Ziua Îndrăgostiților și Halloween-ul au toate origini păgâne și nu ne sunt date de Dumnezeu în Cuvântul Său. Lumea întregă cunoaște aceste sărbători, dar câți știu sărbătorile lui Dumnezeu prezentate în Scriptură (Levitic 23) care ne oferă Duhul Sfânt într-o măsură mai mare, sărbătorim marele plan al mântuirii lui Dumnezeu și ne oferă odihnă în identitatea noastră de fii și fece al tatăl nostru

înălțat? De ce știm aceste vremuri păgâne, dar nu ne uităm adevăratele sărbători ale lui Dumnezeu?

"De la Roma a venit acum încă o apostazie care venerează soarele. **Primii creștini fiind în mare parte evrei, au continuat să sărbătorească Paștele în amintirea morții lui Hristos, a adevăratului Paște; și acest lucru a fost continuat printre cei care dintre neamuri s-au întors la Hristos.** În consecință, sărbătoarea a fost întotdeauna în ziua paștelui – a paisprezecea a primei luni. Roma, cu toate acestea, și de la ea tot Occidentul, a adoptat ziua soarelui [Sun-day] ca ziua acestei sărbători ... Regula Romei era că sărbătoarea [Paștelui] trebuie să fie întotdeauna într-o duminică — duminica cea mai apropiată de a paisprezecea zi a primei luni a anului evreiesc [Aviv/Nisan]. Și dacă a paisprezecea zi a acelei luni va cădea duminică, atunci sărbătoarea nu trebuia să aibă loc în acea zi, ci în duminica următoare." (A.T. *Marile Imperii ale Profetiei*, pp. 213-214).

Interesant este faptul că Scriptura spune că o altă putere de fiară ar crește și „va determina” (legifera / impune) lumii să se închine acestei fiare cu zece coarne a unui Imperiu Roman reînviat și „să facă” (să impună) „imaginea” (politicile) ei să fie acceptată (vezi Apocalipsa 13).

Apocalipsa 13:15- I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. ¹⁶ Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi să primească un **semn** pe mâna dreaptă sau pe frunte.

Nu am văzut că semnul Sabatului lui Dumnezeu (semn și miracol) trebuie sigilat în același loc cu semnul fiarei - mâna și fruntea noastră? S-ar putea ca semnul fiarei să aibă legătură cu schimbările „sărbătorilor și legilor” lui Dumnezeu? Să auzim de la Roma însăși:

"Este semnul **Semnul** autorității noastre de a schimba legea lui Dumnezeu." (Părintele Enright, *Istoria Sabatului*, p. 802).

"Desigur, biserica catolică susține că schimbarea [de sâmbătă până duminică] a fost actul ei. Iar actul este **semnul** puterii și autorității

sale ecleziastice în materie religioasă." - (C.F. Thomas, cancelar al cardinalului Gibbons, *Credința Părinților noștri*, p, 14).

Astăzi protestanții moderni susține biserica Romei. În aprilie 2015 Reverendul Dr. Demetrios Tonias al *Alianței De Ziua Domnului din SUA* a declarat:

"Prin definiție, fiecare duminică este o chemare la unitatea creștină, deoarece în această zi suntem chemați la comuniune cu Domnul, de către Domnul ... Pentru a aprecia pe deplin duminica ca un **SEMN** al unității creștine trebuie să ne extindem definiția unității."

Profesorul catolic Malachi Martin explică faptul că Papa „insistă asupra faptului că bărbații nu au nicio speranță fiabilă de a crea un sistem geopolitic viabil decât dacă se bazează pe creștinismul romano-catolic” (Chei ale acestui sânge, p. 492). De la căderea lor de la putere în 1798, biserica Romei își îndeplinește dubla datorie de a-și consolida politicile religio-politice și de a uni toate bisericile. Papa spune că, dacă va exista vreo unire între religiile lumii, aceasta ar trebui să se bazeze pe „creștinismul romano-catolic”.

Deși acest lucru nu va însemna că fiecare doctrină va trebui să fie unită, aceasta va însemna că religiile lumii vor privi către un singur cap de biserică - Biserica romană (papalitatea) - și „marca” acelei „unități creștine” este duminica , sacralitatea duminicală indică „creștinismul romano-catolic”. Dar ce anume este aceasta?

"Marii oameni care au construit Biserica de Vest au fost aproape toți avocați romani instruiți. Tertullian, Ciprian, Augustin, Grigorie cel Mare (ale căror scrieri formează puntea de legătură dintre Părinții Latini și Școlari) au fost toți bărbați a căror formare timpurie a fost cea a unui avocat roman, — o formare care a tipărit și modelat toată gândirea lor, fie teologică sau ecleziastică. Ei au privit instinctiv toate întrebările cum un mare avocat roman ar face. Aveau mintea unui avocat de definiții exacte. Ei au avut ideea avocatului că datoria principală este de a **pune în aplicare supunerea față de autoritate**, indiferent dacă această autoritate-a exprimat în instituții externe sau în definițiile precise ale modurilor corecte de a gândi despre adevărurile spirituale. **Nici o ramură a creștinătății vestice nu a reușit să se elibereze de vraja aruncată asupra ei de acești avocați romani din primele secole ale bisericii creștine.**" (Thomas Lindsay, *O istorie a Reformei*, p. 168).

Sabatul și duminica reprezintă două semne care indică două sisteme complet diferite de guvernare și festivalurile lor. Deoarece actul de „schimbare” a Sabatului din ziua a șaptea în prima zi în aproape toate mințile din întreaga lume este „semnul” autorității papalității în materie religioasă, atunci sacralitatea duminicală este „semnul” sau „steagul” indicând fidelitatea cuiva în metodele de constrângere pentru a „impune ascultarea față de autoritate”. Sabatul indică împărăția lui Dumnezeu, o împărăție bazată pe legea proiectată în care adevărul și dragostea domnesc suprem, lăsând pe alții liberi să culeagă ceea ce semănă „fie de păcat până la moarte, fie de ascultare spre neprihănire” și viață. (Romani 6:16). Duminica a devenit o zi de odihnă, nu prin design, ci prin decizie și acțiune legislativă făcută de om. Este o regulă impusă, iar regulile impuse nu produc sfințenie, ci doar sclavi.

A crede în această metodă de aplicare a omului va aduce semnul în „frunte” (simbolul raționamentului vostru), în timp ce practicați această metodă bestială vă va aduce marca în „mâna” voastră (simbolul muncii sau credinței voastre). Oricine nu crede și practică această metodă, pe care o reprezintă steagul duminical, va fi omorât în timp ce lumea crede în mod greșit că aceasta este dreptatea lui Dumnezeu (Apocalipsa 13:15). În Ioan 16: 2-3 Isus a spus: „... da, vine vremea, că oricine vă ucide, va crede că face slujirea lui Dumnezeu. Și aceste lucruri ți le vor face, pentru că nu l-au cunoscut pe Tatăl și nici pe mine”. Fie ca toți să avem caracterul lui Isus în acel moment și să ne rugăm: „Tată, iartă-i; căci nu știu ce fac.” (Luca 23:34).

Am dori să subliniem faptul că nu arătăm cu degetul spre nimeni altcineva, ci spre NOI ÎN CAUZA ca umanitate corporativă. În starea noastră căzută, toți posedăm același spirit al cornului mic pentru a „face ca meșteșugurile [înșelăciunea] să prospere în [mâinile noastre] [lucrările]” și să „ne mărim [pe noi înșine] în inimile [noastre]”. (Daniel 8:25). Fără ca Hristos să trăiască și să domnească în noi, afișăm acest spirit antagonist al fiarei prin folosirea forței, constrângerii și represaliilor asupra celorlalți. Astfel, căutăm pocăința corporativă (pentru întreaga rasă umană) pentru necredința noastră în Tatăl nostru al iubirii și ne odihnim în sânul Său, în timp ce El ne învață și ne redirecționează cu ușurință calea egoismului către o cale a iubirii și a serviciului

necon condiționat față de El și semenii noștri pe care Hristos l-a cumpărat cu un cost infinit pentru Sine. Vindecarea sufletelor noastre devastate de păcate este o experiență dureroasă pentru noi și nu o putem urmări complet decât dacă credem complet că Dumnezeu ne iubește.

Proiectul Sabatului este un canal de primire a prezenței lui Dumnezeu care singur ne face sfinți, nu doar în Sabat, ci în fiecare zi. Principiul Sabatului-Șapte - este un semn al unui stil de viață bazat pe imaginea și asemănarea Creatorului nostru. Conceptul tău despre caracterul lui Dumnezeu se reflectă în modul în care privești relația ta cu Tatăl tău Ceresc. Este El un Tată care cere ascultare de un set de reguli și aplică pedepse celui care încalcă regulile, ba chiar le ucide uneori? Trăiești în acest fel de frică față de Tatăl tău Ceresc, unde ascultarea este o simplă obligație pentru a nu-L mânia? Sau este El un Tată neschimbat, niciodată violent, ale cărui legi sunt concepute pentru sănătatea și fericirea ta fizică și spirituală și îți poartă pentru totdeauna poverile, greșelile și vinovăția, căutând copilul Său pierdut să vină acasă și să se odihnească în sânul Său?

Isaia 57:19 Peace, pace pentru cel care este departe, și pentru cel care este aproape, spune Domnul; și eu îl voi vindeca.

Este evident de ce Satana vrea să schimbe sărbătorile sacre atunci când știi că prin aceste întâlniri copiii lui Dumnezeu sunt reînnoiți în sensul lor de fil și fiice față de Dumnezeu și primesc asigurarea îndurării și iertării. Ei intră în desfătarea Tatălui pentru Fiul Său pe care El a exprimat-o în acea primă zi de Sabat. În Hristos primim această binecuvântare spirituală în plinătatea ei.

Strigătul de la miezul nopții

Pilda celor zece fecioare din Matei 25 joacă un rol cheie în experiența poporului lui Dumnezeu chiar înainte de încheierea timpului.

Matei 25:1-6 Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelilele și au ieșit în întâmpinarea

mirelui. ²Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci, înțelepte. ³Cele nechibzuite, când și-au luat candelile, n-au luat cu ele untdelemn, ⁴dar cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase. ⁵Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. ⁶**La miezul nopții, s-a auzit o strigare:** 'Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!'

Diferența dintre fecioarele înțelepte și cele nebune este că fecioarele înțelepte au ulei suplimentar în vasele lor cu lămpile lor. Uleiul este un simbol al Duhului Sfânt. Fecioarele înțelepte au primit mai mult din Duhul Sfânt decât cele neînțelepte. Cum îl primesc? Fecioarele înțelepte stau pe lună îmbrăcate în soare. Ei răspund chemării lui Hristos:

Matei 11:28 Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Cei înțelepți vin când îi cheamă. Iată un exemplu de chemare a lui Isus:

Ioan 7:2,37-39 i praznicul iudeilor, Praznicul zis al Corturilor, era aproape. ... În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. ³⁸Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” ³⁹Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit ...

Isus i-a chemat în timpul sărbătorii Corturilor, pentru că acesta a fost un anotimp desemnat al Tatălui pentru a da o mare măsură a Duhului. Subliniem din nou ideea că putem veni la Hristos în orice moment, zi sau noapte, și totuși îndemnul Duhului ne vor chema mai ales în aceste vremuri; căci acestea sunt anotimpurile de reîmprospătare care funcționează în Sabatul -Principiului de Șapte. Sunt anotimpuri în care Legea lui Dumnezeu este scrisă mai adânc în inimile noastre de către Duhul care vine din abundență în aceste vremuri. Ele ne plasează într-un ritm în relația noastră cu Dumnezeu, oferindu-ne tot mai multă încredere, stabilitate și credință în Tatăl nostru.

Unii dintre cei prezenți la sărbătoare au acceptat chemarea Lui, în timp ce alții au respins-o. (Versetele 40-42), „Deci a existat o diviziune între oameni din cauza lui”. (Versetul 43). Observați mai sus că Isus a spus „așa cum a spus

Scriptura, din pântecelile lui vor curge **râuri de apă vie**". El a arătat că acest lucru este adevărat chiar a doua zi, „dimineața devreme”, când „a venit din nou în templu și tot poporul a venit la el, s-a așezat și i-a învățat”. (Ioan 8: 2). În acest moment, „cărturarii și fariseii i-au adus o femeie luată în adulter” și L-au încercat cu privire la problemele legii (versetele 3-6).

Scriptura spune: „Dar Iisus s-a aplecat și a scris cu degetul pe pământ, de parcă nu i-ar fi auzit”. (Versetul 6). Care a fost esența a ceea ce El scria în praful de pe pavajul de piatră al templului în timpul sărbătorii Corturilor?

Ieremia 17:13 O, Doamne, speranța lui Israel, **toti cei ce te abandonează va fi rușine**, și cei care se îndepărtează de la mine vor fi scrise în **pământ**, pentru că au părăsit pe Domnul, fântâna **apelor vii**.

Ei L-au respins ca Mesia, "Domnul Sabatului". Cel care a scris pe tăblițele de piatră cu propriul Său deget (Exodul 31:18) scria acum pe pavajul de piatră al templului cu același deget.

Ioan 8:7-11 Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”.⁸ Apoi, S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ.⁹ Când au auzit ei cuvintele acestea, **s-au simțit muștrați de cugetul lor** și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și Iisus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.¹⁰ Atunci, S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Iisus i-a zis: „Femeie, unde sunt pârâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?”¹¹ „Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. Și Iisus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.”).

Atât fariseii, cât și femeia au fost condamnați pentru păcatul lor. Fariseii au plecat cu rușine și auto-condamnare, respingând încă odată iertarea pe care Iisus le-a oferit-o în mod liber. Femeia însă, dându-și seama cine a fost Iisus și că nici o condamnare nu a venit de la El și nici de la Tatăl Său, a intrat în *odihna* Sa ca fiică a Celui Prea Înalt și a plecat liberă de lanțurile păcatului.

Convingerea păcatului a venit prin glasul creator al lui Hristos și prin degetul sfânt. Luca îl citează pe Iisus spunând: "Dar dacă eu, cu degetul lui Dumnezeu,

alung diavolii, fără îndoială împărăția lui Dumnezeu vine asupra voastră." (Luca 11:20). Cu toate acestea, Matei îl citează spunând: "Dar dacă alung diavolii prin SPIRITUL LUI DUMNEZEU, atunci împărăția lui Dumnezeu vine la voi." (Matei 12:28). "Degetul" aici este o metaforă ebraică pentru "Spirit." Am văzut că conceptul ebraic de "mână" reprezintă "muncă". Deci, conceptul ebraic de "deget", deoarece este conectat la mână (locul de muncă), este o "lucrare detaliată", ca degetul poate indica (fin-tune) mai exact decât întreaga mână. "Lucrarea" Duhului Sfânt este de a "regla fin" (scrie cu degetul Său) legea în inimile și mințile noastre.

2 Corinteni 3:3 Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu **Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne**

Referindu-se la experiența Noului Legământ, Dumnezeu a spus:

Evrei 8:10 Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: **Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor;** Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.

Această scriere a legii Sale în inima noastră este lucrarea detaliată de sfințire pentru a ne diferenția pentru utilizare sfântă. Isus a spus că lucrarea Duhului Său Sfânt este de a ne îndruma în tot adevărul (Ioan 16:12,13), îndeplinind promisiunea atunci când Dumnezeu a spus: "O inimă nouă, de asemenea, vă voi da, și un spirit nou voi pune în voi: și voi lua inima de piatră din carnea ta, și vă voi da o inimă de carne. Și eu îmi voi pune spiritul în voi și vă voi face să umblați în **rânduilele Mele**, și voi veți păstra **judecățile Mele** și le veți face." (Ezechiel 36:26-27). Astfel, vedem că rezultatul natural al faptului de a fi umplut cu Duhul lui Dumnezeu este de a umbla în armonie cu toate poruncile, statutele și judecățile Sale. Al treilea capitol din Maleahi este citat în toate bisericile creștine pentru a chema oamenii la principiul zeciuielii, dar ceea ce este scris în capitolul al patrulea este cel mai adesea respins:

Maleahi 4:4 Aduceți-vă aminte de **Legea** lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb **rânduilei** și **porunci** pentru tot Israelul!

Imediat după acest verset ni se spune:

Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. ⁶ El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem! **(Maleahi 4:5-6)**

Lucrarea lui Ilie vine când ne amintim de legea lui Moise. Isus ne-a spus că El nu a venit să scoată nimic din lege, ci mai degrabă să o ridice, să o cinstească și să o împlinească.

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. ¹⁸ Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. **(Matei 5:17-18)**

Nimic nu va trece din Lege până când nu vor trece cerul și pământul în care trăim acum. De asemenea, cuvântul până nu sugerează că va trece după aceasta, ci că va exista pur și simplu prin toată istoria omenirii înainte de venirea lui Hristos.

Ce comoară sunt legile date nouă prin Moise. Stau cu David când a spus:

Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! ² Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului zi și noapte cugetă la Legea Lui! ³ El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, are își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc; tot ce începe duce la bun sfârșit. **Psalm 1:1-3**

Mersul în Legea Domnului are ca rezultat o revărsare a Duhului, astfel încât să fim copaci plantați lângă râul Duhului lui Dumnezeu. Vino, gustă și vezi că Domnul și poruncile Sale sunt bune.

Chemat din întuneric¹

Vreau să mărturisesc despre frumusețea orânduielilor lui Dumnezeu și despre modul în care m-au binecuvântat și m-au ajutat în călătoria mea.

¹ Aceste experiențe personale sunt relatate de Adrian Ebens

La puțin sub trei săptămâni după ce turnurile gemene din New York au coborât pe 11 septembrie 2001, prezentam câteva întâlniri chiar la nord de Sydney, în Australia. Prezentările au pus în contrast două regate. Împărăția lui Dumnezeu ne oferă valoare prin relația noastră cu Tatăl nostru ceresc prin Hristos. Împărăția lui Satana creează valoare prin puterea, poziția și performanța personală. Căderea lui Satana a fost prezentată ca fiind căderea de la poziția sa de fiu al lui Dumnezeu într-un ciclu de vid lipsit de valoare. Rasa umană a moștenit această lipsă de valoare atunci când a căzut în păcat. Cheia pentru depășirea acestei împărății a fost de a intra în Fiul lui Isus prin credință. Tatăl a dezvăluit adevărata noastră identitate în Hristos la botezul Său și, de asemenea, în conflictul Său cu Satana în pustie. Suntem acceptați în Preaiubiții (Efeseni 1: 6). Cuvintele Tatălui către Fiul Său la botez sunt ale noastre prin credință.

Ce eveniment au stârnit toate aceste gânduri pentru mine? În prima jumătate a anului 2001 făceam o plimbare în dimineața de sâmbătă. Din cauza bolii nu am fost în măsură să particip la biserică pentru un număr de săptămâni. În timp ce mergeam, am început să mă gândesc la ziua în care primul meu născut a venit pe lume cu câțiva ani mai devreme. Mi-am amintit bucuria pe care am simțit-o când soția mea mi l-a prezentat. Privind în ochii lui, am stat transfixiat de acest pachet de bucurie în brațele mele. M-am rugat în acel moment: *Doamne, nu lăsa nimic să intervină între mine și fiul meu și vreau doar să mă cunoască așa cum sunt.* Așa cum mă rugam,, am auzit o voce în mintea mea în acel moment: *Adrian, asta este ceea ce simt despre tine.* M-a luat complet prin surprindere. În adâncul meu a apărut acest spirit de rezistență. *Dar Doamne, cum ai putea iubi un păcătos ca mine?* Gândul m-a alarmat pentru că am crezut în Isus Hristos pentru iertarea păcatelor, și totuși, la un nivel mai profund, această îndoială a apărut și nu am știut niciodată că era acolo. Când Tatăl meu ceresc a găsit o cale prin fiul meu să-mi spună cât de prețios am fost pentru El, mi-a adus neputința la suprafață și m-am trezit luptând împotriva Lui chiar și atunci când nu am vrut. Cuvintele Tatălui meu erau ca un foc în mijlocul sufletului meu. Aceste cuvinte s-au confruntat cu lipsa mea de valoare și au fost dornici să-l devoreze. Această luptă a durat câteva minute până când în cele din urmă am auzit o voce în mintea mea: *Ai de gând să respini dragostea*

mea pentru tine? Am fost surprins din nou, și am mărturisit imediat păcatul meu și a spus în inima mea: *Doamne, accept harul tău prin sacrificiul lui Hristos, este pur și simplu prea minunat să înțeleg, dar accept.* Prin fiul meu, Tatăl meu ceresc a ajuns la miezul ființei mele pentru a-și dezvălui dragostea pentru mine prin Fiul Său. Mi-a descoperit sentimentele de neputință și mi-a câștigat inima. Este foarte interesant că, în ziua de sâmbătă, El și-a exprimat încântarea față de Mine prin Fiul Său..

Cu toate acestea, chiar dacă am gustat această libertate, inamicul nu ar renunțat fără o luptă. Flăcările iubirii ar avea nevoie de ceva timp pentru a-mi consuma lipsa de valoare. Aceste noi gânduri mi-au transformat complet modul de gândire și m-au așezat pe o cale pe care nu mi-o puteam imagina niciodată. Predicarea libertății identității noastre în Hristos este un lucru, dar a-ți da seama cât de mult cealaltă împărăție este inima ta, așa că am descoperit personal pentru mine este altceva. Am descoperit Marea Controversă sub forma unui război de identitate. M-am trezit plimbându-mă înainte și înapoi între regate, dar conștiința mea despre gândirea mea deșartă bazată pe performanță a devenit din ce în ce mai clară. De fiecare dată când cădeam într-o împărăție greșită, puteam veni pe malurile râului și să aud din nou vocea - „Tu ești Fiul meu iubit prin Hristos Isus”. Găsisem cheia regatului! Am moștenit viața de fiu prin Hristos fiul lui Dumnezeu.

Această trezire a identității mele de fiu adevărat a lui Dumnezeu prin Hristos ma atrase la Scripturile unde Isus a binecuvântat copiii. Binecuvântarea pe care am simțit-o știind că adevărata mea identitate m-a făcut să vreau să-i binecuvântez pe alții..

Binecuvântarea

La una din bisericile pe care le păstoream atunci, i-am invitat pe copii să vină în față, și unul câte unul am pus mâinile pe ei și i-am binecuvântat. M-am rugat în tăcere înaintea de fiecare următoarea rugăciune: *Doamne, ce vrei să-i spun acestui copil?* Odată ce am înțeles că Tatăl și-a vărsat binecuvântarea prin canale umane, am văzut rolul vital pe care trebuie să-l joc în a rosti Cuvântul

lui Dumnezeu în viețile familiilor din congregațiile mele. Rugăciunea mea a mers ceva de genul asta:

"Dragă tată, mulțumesc pentru Marion. Ea este fiica ta prețioasă în care te bucuri prin Hristos Domnul nostru. Fie ca ea să știe întotdeauna că o iubești și să-i dai harul de a se supune părinților ei și fie ca ea să crească pentru a fi o femeie a lui Dumnezeu stând întotdeauna pentru dreptate. Mulțumesc în numele lui Isus."

"Tată, mulțumesc pentru Stephen. El este fiul tău iubit în care ești mulțumit prin Hristos Isus. Fie ca el să știe că îl iubim ca o familie bisericească și că își va onora părinții întotdeauna și va crește pentru a fi omul lui Dumnezeu care l-ai chemat să fie."

Am adăugat apoi câteva lucruri care mi-au venit în minte și am închis rugăciunea. În dimineața următoare, una dintre mame m-a sunat și mi-a spus: "Știi ce tocmai mi- a spus fiica mea? Ea a spus : "Mamă, sunt prețioasă." La care am întrebat, "de ce este asa draga mea?" "pentru că pastorul a spus acest lucru," a venit răspunsul. I-am spus de multe ori fiicei mele, dar nu a fost niciodată afectată ca de ceea ce s-a întâmplat ieri".

A fost un moment crucial pentru mine. Gândul mi-a trecut prin minte - *Acum știi ce înseamnă să fii pastor*. Lumina a început să răsară cu privire la rolul taților, bătrânilor și pastorilor.

Iacob 1:27 Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.

Religia pură a bătrânilor și a părinților din biserică este să viziteze orfanii și văduvele și să le spună cuvintele Tatălui. Este de datoria lor să le spună că Tatăl îi iubește și că sunt prețioși pentru El. Acesta este ceea ce ține o persoană nepătată de lume. Principiul binecuvântării stă la baza uneia dintre calificările cheie ale unui bătrân în biserică:

1 Timotei 3:4-5 ...să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. ⁵Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?)

Dacă un bărbat nu știe să-și binecuvânteze soția și copiii, atunci cum poate binecuvânta și îngriji biserica? A fi un fiu al lui Avraam a căpătat un sens complet nou în contextul binecuvântării.

Geneza 12:2-3 Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. 3 Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

Bucuria din sufletul meu am dorit foarte mult să o împărtășesc cu ceilalți, ca unul chemat să slujească Tatăl nostru. Pe măsură ce am chemat oamenii să primească binecuvântarea pe care am primit-o, am început să observ că aceste binecuvântări erau mai mari în timpul orelor Sabatului.

Mulți ani mai târziu am studiat și acceptat sărbătorile și m-am întrebat dacă această experiență de binecuvântare va avea loc și în acele vremuri.

Am fost invitat să vorbesc la o sărbătoare a Corturilor și am decis să invit oamenii să iasă înainte să primească rugăciunea de binecuvântare de la Tatăl în Sabatul zilei a șaptea în timpul sărbătorii Corturilor. Era o sărbătoare în cadrul unei sărbători. Sabatul în sine este o sărbătoare în cadrul sărbătorii mai mari a Corturilor.

Revărsarea Duhului a fost uimitoare. Nu a fost o emoție sălbatică. A fost o bucurie calmă, blândă și plină de iubire manifestată în rândul oamenilor în timp ce au ieșit să primească rugăciunea și să audă că sunt copiii iubiți ai Tatălui. A fost într-adevăr un Sabat înalt. Ioan a numit ziua Sabat în timpul pâinii nedospite.

De frică să nu rămână trupurile pe cruce în timpul Sabatului – căci era ziua Pregătirii, și ziua aceea de Sabat era o zi mare... **Ioan 19:31**

Motivul pentru care este o zi înaltă este din cauza valului înalt al Duhului lui Dumnezeu care este disponibil în aceste momente. Laudă Tatălui nostru pentru că a vărsat dragostea Sa asupra noastră în sezoanele în care El ne cheamă.

Este adevărat că Tatăl nostru ne iubește mereu și putem auzi întotdeauna acest lucru de la El în Cuvântul Său. Cu toate acestea, există momente speciale în care suntem invitați să primim această dragoste prin Duhul Său într-o măsură mai mare.

Pe măsură ce m-ă uit peste viața mea, pot vedea momente speciale în care am luat decizii pentru a răspunde adevărului și a merge mai hotărât în voia lui Dumnezeu. Multe dintre acestea s-au întâmplat în timpurile desemnate de Tatălui nostru, de care am conștientizat abia după aceea.

Concluzie

Sabatul și Festivalurile lui Dumnezeu sunt o fântână de binecuvântare pentru noi. Sunt momente speciale când Tatăl nostru ne atrage aproape prin Fiul Său și ne ține în brațele Sale și ne binecuvântează..

Romani 8:16 Spiritul însuși depune mărturie cu spiritul nostru, că noi suntem copiii lui Dumnezeu.

Această binecuvântare ne va da pecetea lui Dumnezeu, pentru că vom fi pecetluiti cu numele sau caracterul Tatălui. Pe măsură ce ne odihnim în brațele Sale prin credință, vom deveni precum Fiul Său Isus și toate temerile noastre vor fi înlăturate. Așa cum Fiul lui Dumnezeu este mărirea slavei Tatălui, tot așa sunt și sărbătorile mărirea slavei Sabatului.

Vom avea putere să înfruntăm fiara și imaginea ei, care va cere lumii să se închine duminica și să-i țină sărbătorile. A face o astfel de acțiune ar elimina fântâna binecuvântării și pecetea lui Dumnezeu, pierzând tocmai ceea ce trebuie să ne mântuiască.

Să ținem fântâna binecuvântării găsită în Sabat și în sărbătorile Tatălui nostru. Să deschidem ușa ca Fiul lui Dumnezeu să vină și să se ospăteze cu noi și să rămână cu noi.

Apocalipsa 3:20 Iată, eu stau la ușă și bat: dacă cineva îmi aude glasul și deschide ușa, voi veni la el, și voi cina cu el, și el cu mine.

Fântâna Bindecuvântărilor

Intrarea în ODIHNA lui Dumnezeu prin canalele Timpului Său Desemnat

Cuvintele pe care Tatăl i le-a vorbit Fiului Său la botezul Său au răsunat binecuvântarea pe care El a vărsat-o asupra Sa în primul Sabat al Creației. Zilnic, Tatăl s-a bucurat de Fiul Său, iar Fiul s-a bucurat înaintea Lui. În ziua de sabat, Tatăl a suflat asupra Fiului Său, iar Fiul a fost odihnit în dragostea Tatălui Său. Această legătură intimă dintre Tatăl și Fiul a fost plasată permanent în Sabat și, în fiecare sabat, Tatăl își respiră odihna răcoritoare asupra Fiului Său și asupra tuturor celor care îl acceptă pe Fiul Său.

Dragostea Tatălui pentru Fiul Său este continuă, dar este exprimată în anumite momente desemnate care reflectă Principiul Sabatului. Pe măsură ce ajungem la aceste sărbători, intrăm în deliciul Tatălui în Fiul Său. Pe măsură ce devenim parte a femeii care stă pe lună și este îmbrăcată cu soarele (Apocalipsa 12:2), cunoaștem timpurile și anotimpurile înviorării trimise de pe tronul Tatălui nostru.

Tatăl nostru ne cheamă acum într-o experiență de Sabat mai completă. Suntem chemați în toate binecuvântările spirituale în Hristos Isus ca copii ai lui Avraam (Galateni 3:27-29). Isus ne spune: "Iată, stau la ușă și bat" și El bate la momentul potrivit. Vrei să-i deschizi și să cinezi cu El?